THE

MADURA COLLEGE MAGAZINE

(REGISTERED)

(PUBLISHED EVERY MONTH)

Contents for January 1937.

		Page
1.	On the Temple Tower	XXXXIII
2.	To our Lord By K. R. Chandrasekaran, M. A,	241
3.	On the Growth of Hypergeometry By K. Rangaswami, M. A. M. Sc.	243
4.	Vimanas and Gopuras By K. S. Srikantan, M. A. F. R. E. S. (Lond) Govt. Libr. (Madras University)	247
5.	எட்டாம் எட்வர்டின் சில குணாதிசயங்களும் அனுபவங்களும் By V. Vedamurthi, (I U. C)	252
6.	இயற்கை இன்பம் By V. Rajalingam, (I U. C.)	256
7.	The Aim and Value of the Study of History By D. Rama Rao	259
8.	எல்லாம் இறைவன் செயல் By K. Ibramsa, (VI B. S. H. S.)	262
9.	பெண் கல்வி அவசியம் By D. Sivabhagyam, (IV D. S. H. S.)	264
10.	ஏழை அன்பர்கள் By P. Sankarasubramaniyam, (V B.)	268
11.	வஞ்சனை By R. Lakshmanan, (V B. S. H. S.)	272
12.	Notes	274
13.	Play Time By Bharath Ram	276
14.	தருமம் என்பது யாது? By T. N. Eswaram, (VI A. A. R. H. S.)	279
15.	Book Reviews	281
16.	How the Movement Goes	XXXXVII

ஸ்ரீ

புது வருஷ வாழ்த்து

(Pandit. T. Ramanujam Iyengar.)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

1. நீருலவுங் கடன்முகட்டின் நெடுங்கதிரா
யிரம்பரப்பி, நிமிர்ந் தெழுந்து
காருலவும் இருளிரியக் காசினியோர்
உளம்களிப்பக் கமலம் பூப்பச்,
சீருலவும் செழுங்கதிரோன் தோன்றியதோர்
செய்கைஎனச், சிறுமை நீங்கிப்
பேருலகோர் மகிழ்ச்சிபெறச் சுபிட்சமுறப்
புதுவருடம் பிறந்தது அம்மா !

2. மங்களமாய்ப் பிறந்தபுது வருடமதை
மனமகிழ்ந்து வரவேற் கின்றோம் ;
இங்குநமைப் பிணித்தபெருந் துன்பமெலாம்
அணுவளவும் இன்றி ஓய்க !
எங்கணும்நல் மழைபொழிக ! பயிர்விளைக !
வளம்பொலிக ! இறைவன் காக்க !
தங்கியநல் அறம்வளர்க ! மறம்தளர்க !
இன்பநலம் தழைக மாதோ!.

3. மாசிரியப் பலகலையும் கற்கவிழை
மாணவர்க்கு வகுத்துச் சொல்லும்
ஆசிரியர் திறமையெலாம் நேர்வந்து
கண்டவரே அறிய வல்லார் !
பேசரிய பலபொருளும் தன்னகத்தே
கொண்டுலகோர் பெருதும் போற்றத்
தேசுபெற வெளிவரும்நம் பத்திரிகை
நீடூழி சிறந்து வாழி.

4. வாழியசெந் தமிழ்மொழியும், வாழியநம்
தமிழ்நாடும், வளம்பெற் றோங்கி
வாழியநம் மன்னவனும், வாழியஇம்
மாமதுரை வளர்கல் லூரி,
வாழியதை நிருவகிக்கும் மாண்புடையோர்,
அதன்தலைவன் மன்னி வாழ்க,
வாழியநல் ஆசிரியர், வாழியநல்
மாணவர்கள், மழையும் வாழி.

ON THE TEMPLE TOWER

In India the 1st January is not "New Year's Day"; yet we receive more greetings on 1st of January than on 1st of Chitrai. Following therefore the convention we hasten to convey our respectful and sincere greetings to all the readers of our magazine. Five years lie behind us; many more in front. We are sure our present students who will very soon constitute the enlightened public of our motherland will evince the same interest in the cause of the College and its Magazine. We may take this opportunity to remind our readers about the proverb—"He giveth thrice who giveth quickly". The present condition of our College requires the support of every one and at no time is the proverb more significant than now. In fact every hundred rupees paid in now counts far more than thousands will count when the college is free from financial difficulties. Let, then, every one who has promised an amount great or small realise enough to redeem his promise at once and without waiting to be asked again send a cheque to the Treasurer, Madura College Board. The importance of such a gesture at this critical moment in the history of the college cannot easily be exaggerated. May God help us all in passing through this year happier than ever before.

x x x x

In these days of many speeches it is a joy to discover a speaker who can say much in little. His Highness the Maharaja of Mysore has that unique facility. In the few remarks with which he opened the World Y.M.C.A. Conference at Mysore, he gave to those who were present more to think about than ordinarily to be found in the long orations which are often inflicted upon the public. Referring to Bentham's object of good Government "the greatest happiness of the greatest number" His Highness said "If we regard happiness in that sense......the whole Government ought to be ministers of happiness. He paid the Y. M. C. A. the pleasing tribute of having set themselves "to be ministers of happiness to the youth of the world". And he added "there never was a time when the

youth of the world more sadly needed to have more happiness in their lives and there never was a country in which they needed it so much as India". How true this is! Youth has greater liberty, more numerous opportunities, greater scope for service, yet because it has failed to take hold of the eternal verities and mistakes pleasure for happiness, license for liberty, it is miserable. His Highness himself has proved in his own life the worth of the simple truth that lie at the base of all religions and believes that "in their application, by the aid of the great discoveries of science to the needs and conditions of the present day, will be found the way" along which youth and civilization itself can regain that happiness which is alone worthwhile.

x x . x x

Though the atmosphere is charged with the talk of more and more education the budgets do not reveal any relevant progress. In fact an examination of the statistical statement of Educational progress* in India for the years 1928—1929, to 1934—35 just published brings to light certain surprising features, which deserve anxious consideration. The number of primary schools for boys has come down from 171, 386 to 166, 588 in the whole of British India. Though the number of male scholars in recognised institutions has increased, the percentage of male population in recognised institutions to the total population has come down from 7.49 to 7.19. The percentage of total scholars in all institutions to the population so far as males are concerned has come down from 7.89 to 7.58. In view of the fact that there has been increase in population to the tune of about 25 millions the net increase of percentage of total scholars to population from 4.92 to 4.97 is far from encouraging. So far as expenditure is concerned the figures indicate very clearly that education has not been receiving that attention which it deserves. The grand total of expenditure which was about Rs. 28½ crores five years ago has come down to Rs. 26½ crores in 1934—'35. The contribution of public funds towards educational expenditure is now less than what

* The Hindu: Madras.

it was five years ago by about two crores and a half, contribution from Municipal funds alone showing an increase, Government and local funds contributing much less. The period was, of course, marked by economic depression, but it is not a sound policy to cut down expenditure on education.

The only three provinces where the total expenditure on education shows an increase are Bombay, United Provinces and the Punjab. Stagnation in education is a positive disservice to the coming generations and it is hoped that the matter would receive adequate attention in the new legislatures. Democracy without mass education is unattainable if not unthinkable.

x x x x

"Educational reform in India" is the subject matter of a thought—provoking book by Mr. J. C. Basack. Among his many suggestions one that strikes the readers most is that regarding printed lectures. He quite pertinently observes that oral lectures serve no purpose in College classes. "Thoughtfully written elaborate printed lectures are generally expected to be better than oral lectures or notes in which some points may be missed". These written lectures again help the poor students who are unable to meet the numerous items of expenditure incidental to higher education. Universities themselves at any rate should not put obstacles in the way of their honest and earnest efforts. Written and printed lectures systematically edited by two or more expert professors are generally better than oral lectures. "I think that no one entertains any doubt about the superiority of this method. Majority of people will appreciate. If any doubt lurks in any one's mind as to the efficacy of printed lectures he can collect votes of hundred B.A.s and hundred M.A.s and compare percentage of "fors and againsts". Of course the evidence of the teaching profession is bound to be different for it affects them most. They should however be reminded of the fact that in foreign Universities students help themselves by means of printed lectures to secure a pass in the examination. We may not agree with Mr.

Basack entirely for there are certain subjects which require oral explanation. Yet there is no doubt that the experiment is worth trying in some institutions. This will certainly save an enormous sum of money and thousands of guardians and students will bless the Universities for taking up this judicious step.

x x x x

There is no end to the problems that beset India at every turn demanding immediate solution at the hands of her sons and daughters, now that her freedom looms large on the horizon. There is the old problem of the Hindu-Muslim unity ; the problem of untouchability and again the problem of village uplift. But few problems are more perplexing and bewildering than the problem of a national dress for India. This problem is one of immediate importance to the members on the staff of a College like ours. Several informal discussions have been held by the members of the staff to arrive at a uniform dress. As it is, one sees an amazing variety of dresses—some ancient, incongruous, fantastic and ill-matched. We do not have any objection for example to the European mode of dressing; in fact the question is not whether one should or should not dress in European style, but whether one dresses properly and to the taste. Though dress is a matter of personal taste and choice, when one chooses to dress in a foreign style, people expect him to do justice to that mode of dress and not to make a caricature of it. Although our ancients never consciously fashioned any mode of dress, yet they had developed a high sense of aesthetics and utility in the dresses they evolved for themselves. To know the progress of our ancients in this direction one has only to study the various statues in the Madura Temple. It is time that the members on the staff of the College and its sister institutions arrive at a decision so that the authorities midght proceed to the more difficult task of suggesting a uniform to the students. "The aping of the West in our dress betrays not so much our slave mentality as our incapacity to realize the want of self-respect in us as a nation and the seemingly utter bankruptcy of our national culture."

TO OUR LORD

BY

K. R. Chandrasekaran.

O, Ineffable Lord! Self-existent Being! Ocean of Love! Parent of God! Joy of Angels!

Thou art all these and even more to most of Thy high and low creations. But what art Thou to the forlorn mankind? Art Thou really its enlivening Hope, unfailing Succour, enduring Joy? If it be true that Thou art its Gracious Lord, why dost Thou disport cruelly with it, the pitiable humanity, and subject it to pitiless jibes and mockeries?

To cite an instance of Thy *fair* deal, Thou hast bestowed on each one of us the boon of a chariot and Thou hast willed that in its careful preservation and skilful use should lie our salvation. This chariot is the frail *human body*. It is badly built. It is liable to crash even at a light shock, and the sooner it collapses, the earlier it results in the blight of all our joys, hopes and aspirations.

Another attendant danger is to such a fragile chariot are yoked five wayward steeds. Come what may, each of them would have its own way. Besides, one of them will not use its eyes in spite of the caution of an abyss in front; another will be wilfully indifferent even to a hideous thunder at its heels; the third is inured to any number of thuds and thumps, the fourth smells an illusive pasture closeby and slides violently to browse on it; and the fifth being diseased and having lost all appetite is a mere scare-crow, a sorry substitute for a spirited steed. These peerless chargers are our five senses which lead us from one trouble to another and another and another still.

If at least the reins which control these horses are sound and strong, we may somehow strive to lessen our sufferings. But they are most unreliable and are likely to snap even at the first tug. Now what are these undependable reins.

If that be also disappointing, let us examine if the path we have to ride through, buoys us with hope and yields any bright vision of success. But as if our discomfiture should be complete, even that is highly delusive. We have to plod despondently through a dreadful region of dense illusion which leads us to mistake water for land, shadow for Sun, hollows for mounds, valleys for hills and deep ravines for steep mountains. Further, the deceptive road bristles with seductive objects checking the course of the steeds and tempting them to pause at almost every step and try, if they can possess, those trashy trifles.

Of course, the charioteer, *Reason* is conscientious and just and genuinely desires to stand by us and aid us as best as he can. But beset as he is with difficulties, intensely baffling, how can he ease for us the ordeal of our direful journey to be less exacting and less fraught with fearful consequences?

Does not this callous sport of Thine show that Thou art sedulously cruel? Does this not demonstrate that Thou art obdurately pitiless towards Thy children, whom to make known to be Thy favourites, Thou hast made *in Thine own image*?

But what canst Thou do for our lapses, for our indolence and inanity? How can any one accuse Thee of being indifferent or unrelenting? It is *Thy gracious WILL* that every human being should win fame and name on this earth by running a race, trying indeed, but brief. "A race, trying", did I say? What if? Whom has Thou exempted from it? Hast Thou not endowed every individual with suitable aid to succeed in it, suitable means to come off with shining colours? Then whose fault is it if this *benign grace of Thine* is not availed of?

O Loving Parent! We have deplorably degenerated. We have turned into veritable imbeciles. We have grown irremediably supine. Pray—imbue us with fresh vigour and

cheer, renew our firm will, together with steadfastness of purpose and fill us with fervent hope and deep devotion, so that we may succeed in the arduous task assigned to us and reach in high mirth and hilarious triumph Thy joyous Abode of Love and Light, Thy lovely Land of Seraphs and Cherubin, Thy shining Citadel of endless Bliss, the Kingdom of Heaven vouchafed by Thee to Thy fervent devotees that devoutly adore Thee.

ON THE GROWTH OF HYPERGEOMETRY

BY

K. Rangaswami

Among the branches of varied interest in the subject of Mathematics, Geometry has been given the first role. Although it is usually conceded that it is a sequence of logical truisms, without knowing the validity of the underlying principles, neverthless, in recent years it has provided mathematical minds leisure to exercise their highest powers of imagination and reason. Its application to physical researches have been proved to bear important results in everyday life, while the excursions into the variety and possible types of geometry have replaced the orthodox theory of Euclid and have given to the world the masterly productions of Reimann, Einstein, Weyl and others.

The origin of such an important branch of present day mathematics can be easily traced to the first quarter of the Nineteenth Century. Before that period mathematicians and philosophers alike were totally unaware of the possibility of any dimension beyond length, breadth and height, which are the elements or coordinates of our ordinary Euclidean space. They thought that there is no transfer to any other space like the fourth or higher dimensions just like the transfer from length to area and from area to solid; for, they could not easily imagine the nature of the coordinate system, nor of the shape

of figures they could meet with in such new spaces. This was so because their view point was essentially synthetic, so much so the conception of higher space than the third necessitated a thorough conception of figures in such spaces, which in reality is beyond the limits of conceivability.

This difficulty was easily overcome by regarding the alleged notion of a generalised space as only a disguised form of algebraic formulaisation'. They were forced to this analytic view point of space because of diverse reasons. In the first place with their restricted source the geometrical interpretation of equations of degree higher than the third were to be avoided as impossible; so that a study of such equations necessitated the extension of geometrical notions to higher dimensions so as to include within its scope such properties of the extended manifolds akin to those of our Euclidean three space. Secondly it was suggested as early as the closing years of the eighteenth century by Lagrange that mechanics can be considered a geometry of four dimensions with time as the fourth coordinate. Again there are several other phenomena in ordinary life which depend upon four or more factors—for example the temperature of a geographical spot depends upon its latitude, longitude, altitude and the time of the year. So that, although we are unable to visualize actually four dimensional space, we can easily reason about them provided we interpret the geometry of such a space in some known element.

The preliminary work necessary for the numerical conception of space was initiated two centuries prior to this period by Des Cartes through his introduction of coordinate geometry. The concept of number, starting with the instinctive idea of positive integers having been extended to cover successfully fractional, negative, irrational and finally complex numbers was responsible to a great deal to enunciate the results of a sequence of algebraic process with the ulmost generality.

The first noteworthy contribution to the coordinate geometry of higher dimensions was that of Cauchy in 1874 wherein he laid bare the important principle of representing an analytic point in n-dimensions by n-coordinates or variables, and calling equations among the variable as analytic loci in such manifolds. Other contributions about the same period were those of Cayley, Clifford and Sylvester. Although the contributors of these latter authors bordered on the analytical side, they were to a higher degree synthetic in spirit and scope·

However, the essentially synthetic study of 'more dimensions' was made by Mobius even before Cayley and others who pointed out that symmetrical figures in our three space could be made to coincide if we could allow them to make a rotation in an enveloping space of four dimensions. Although all these papers were analytic to a greater or less degree, it might be said that the authors were concerned only with Euclidean or flatspace.

But the work of surpassing excellence of that period was that of Riemann which was published under the title of 'the hypothesis that lie at the foundations of geometry'. Starting with an n-dimensional manifold wherein the coordinates are n-variables he defined the square of the linear element by a quadratic differential form in the variables, as in the case of the flat three space, in which the coefficients are scalar functions of position. But his space defined as such will have in general what is called 'curvature', which is a measure of the deviation from flatness. At any point of such a space, the square of the linear element is an algebraic quadratic form in the differentials and any transformation to a new coordinate system will induce in the differentials a linear transformation with constant coefficients. If however, there exists a transformation of coordinates by which the square of the linear element —the fundamental quadratic differential form—becomes the sum of the squares of the differentials in the new system, the space will be called flat or the 'curvature' will be zero. He

further distinguished the spaces, by calling them Elliptic or Hyberbolic according as the curvature is positive or negative. Other papers which have also important bearings in the development of hypergeometry were those of Cayley Veronese and Life.

It will be impossible within reasonable limits to give an adequate conception of the several kinds of geometry that we have at present ; but, an enumeration of the various geometries with the principle underlying them will be quite necessary. We have besides the ordinary Euclidean geometry, projective geometry, geometry of curves and surfaces, the geometry of the complex domain, descriptive geometry, affine projective geometry, enumerative geometry, Vector geometry, differential and integral geometry, Topology and several others. The essence of the principle underlying all these geometries is this: given a system of elements in a set of coordinates, the geometry of the system will be constituted by those properties which are unaltered by the transformations of a certan group. This principle was clearly stated by Klein in his 'Enlarger Programme'.

Among the various higher dimensional geometries that we have at present, some at least require closer consideration in as much as they reveal important connection with the geometry of three space. The geometry of straight lines in ordinary space can be considered a geometry of four dimensions in view of the fact that a straight line has got four degrees of freedom. It is also well known that the geometry of straight lines can be identified with the geometry of points on a quadric variety in five dimensional Euclidean space. Again the fact that mechanics can be considered a geometry of four dimensions, with time as the fourth coordinate had heen engaging the attention of mathematicians for a long time. Within a few years this idea has been developed fully by Einstein and has found to furnish material for the statement of his new theory of relativity.

The purpose of the theory was to harmonize dynamics and other physical phenomena including the negative results of Michelson-Morley experiment. For developing such a theory he found that the elements of space and time were inseparable so that it was necessary to treat the phenomena in terms of four perameters. He introduced also 'curvatures' of spaces in the neighbourhoods of what we have been accustomed to call 'masses' Many of his conclusions are supported by such an abundance of reliable observationable evidence, that they may be confidently accepted as true. But how far he was able to harmonize the old and new laws of dynamics, it is impossible for us to decide. At any rate we could easily attest to the fact, whether he succeeded or not in harmonizing dynamics and worldly phenomena, he succeeded in destroying the harmony among mathematical and physical genius and has developed deep rooted antogenism regarding the validity of his theory.

VIMANAS AND GOPURAS

BY

K. S. SRIKANTAN

To an economist, India is a land of villages, but to a student of art, India is a land of the beautiful Gopuras and the lofty Vimanas. It is no exaggeration to say that there are 'as many Gopuras as there are villages in India. In the city of Madura alone one can count more than twelve gopuras and as many vimanas. It is unfortunate that so far no scientific study of these magnificent edifices has been made. Although the Vimanas and Gopuras in India are too numerous to mention, those worthy of careful study are only a few in number. The most beautiful of the Vimanas in South India is the one at Tanjore. This great Vimana rises to a height of about 216 feet with fourteen storeys finely decorated with pilasters, niches and images of the Gods of the Hindu Pantheon. The base-

ment of the structure is 96 ft. square· The gilded Kalasa over the Sikhara of the vimana is itself 12 ft. 6 inches high. It is still a wonder among the artists as to why the Sikhara and the Stupi throw no shadow on the ground. Another interesting feature of the vimana is the carving of a European figure. Who exactly is the man represented is still unknown. Mr. Hemingway thinks that the European figure might be that of Roeland Crape the pioneer of Dutch enterprise in this country.

The City of Madura would have had the honour of having one of the largest gopuras in India, if the so-called Royā-gopuram had been completed. As it is, the unfinished portion measures 174 feet north to South having a depth of 117 feet, with an entrance which is 21' 9'' wide. Such unfinished gopuras in India are many. According to tradition, Thirumala himself seems to have been responsible for laying the foundation of about 70 such royagopurams. The gopuras at Rameswaram, though not very high, are a marvel in engineering skill. They are the only towers in India made entirely of stone. The importance of the vimana and gopura in our temples would be clear when it is pointed out that originally the temples themselves were modelled on these lines. The Ganesha Ratha, for example, in Mahabalipuram, looks almost like a guopura while the Draupadi, Bhima and Arjuna Rathas suggest the beginnings of a Vimana. According to Manasara, temples are divided according as they have a vimana or a gopura or both.

The two structures—Gopura and Vimana resemble each other very much in construction and appeaiance. Vimana is a small tower built usually over the *sanctum sanctorm*, while gopura is a tower more usually large in Dravidian temples. The best among the representative vimanas is the one that is seen in the Perumal Temple in Madura. The authors of the Manasara speak of several types of Vimanas and Gopuras. The nature of temple architecture itself according to one authority depended upon the type of the Vimana and the Gopura. The Vimanas may have from one to seven storeys. Generally, Vimanas with

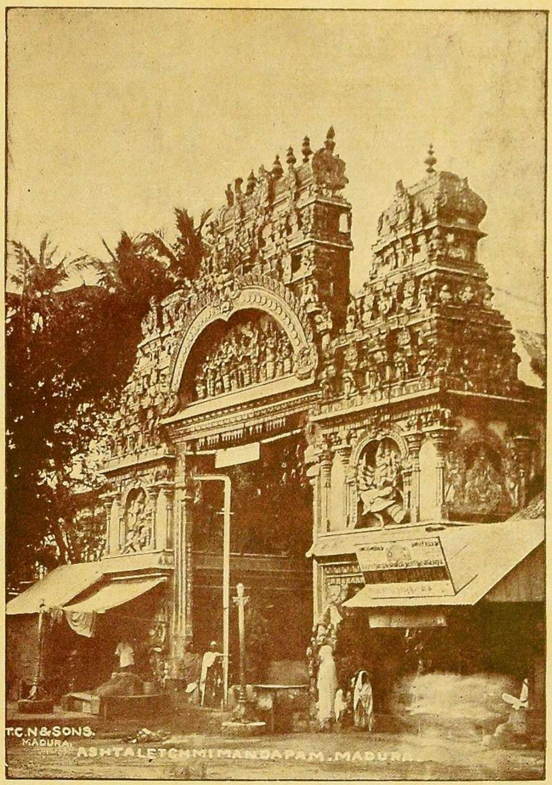

Sree Meenakshi Amman Temple, Madura.

only one or two stories are placed over the head of the Parivara Devathas or auxiliary deities, while only vimanas with more than three storeys are placed over the roof of the principal deities. It is only in Srirangam that a vimana of two storeys is placed over the principal shrine. But the lack of storeys is made up by the polish and finish of the vimana, which is constructed after the Ghandara style of architecture.

The silpa sastras divide the Vimanas into two classes as Devaprasada Vimana and Manushya prasada Vimana. A Vimana is said to belong to the former class where it is constructed according to some definite rules of the Silpa Sastra. The number of storeys that a Vimana should have for example is prescribed by the silpa sastras according as the *sanctum* faces any one of the cordinal directions; if the *sanctum* should face either the north or the south it is laid down that the Vimana should have seven small storeys, if it should face the east, nine such storeys and if west, five such storeys.

A Manushyaprasada Vimana is the one constructed according to the whims and fancies of the architect. Another point of difference is the square shaped character of the former and rectangular or circular shaped character of the latter. The Gopura, the Vimana, and the Dvajasthamba should be so arranged as to lie on a line.

Manasara gives detailed proportions regarding the area of the several storeys in a Vimana. The number of Sikharas in the top of the Vimana again depends upon the number of storeys. In a single storeyed Vimana the number of Sikharas should be one while in a seven storeyed, the sikharas may be five or seven. In all Vimanas the niches exist only on two sides either on the north and south or on the east and west. These are flanked on either side by carved figures of Dwarapalakas. These are not generally carved on Vimanas having one or two storeys for the obvious reason that the size of the facade is too small to admit of any elaborate sculpture there. On the corners of each storey are cut figures of several deities, male or

female according as the Vimana stands over the shrine of a god or goddess. Small niches in the top are often made for putting up of lights on festive occasions. The height of a *sanctum* also is said to vary as the height of the Vimana. For example, it is said, in the case of a *sanctum* having a four storeyed Vimana, the height of the cell should be 32' from the ground level. The temple with such a sanctum will be known as 'Srikanta' temple, as also the Vimana. *Sanctum* with such heights are generally built for shrines of goddesses, who are said to possess special eminence of their own as the goddess Sri Minakshi of Madura. Each storey in a vimana is named after a particular sage. In the case of a *Utthama* Vimana, which has seven stories, the Manasara names the storeys as Athri, Bhrigu, Kutsa, Vasishta, Gautama, Kasyapa and Angeerasa. While a Vimana in a Vishnu Temple has the figure of a Garuda on each of the four cardinal points, the Vimana on the temple of Shiva has the figure of a Nandi on each of its cardinal points. It is interesting to note that the sculptures on the Vimanas and Gopuras reveal no antagonism between the builders of the Saivite and Vaishnvite temples.

It is not always possible to distinguish between a Gopura and Vimana: but while Vimanas crown every temple, Gopuras are constructed only for big temples. The temple of Arjuna, Kali, Draupadi and Mariyamman do not generally have gopuras at the gateways. A gopura may vary from one to twelve storeys. The East Gopura of a temple is known as the Indra Gopura while the West as Varuna Gopura after the names of the presiding deities of the particular directions. It is unfortunate that scholars who have not studied the significance and symbolism of Indian art should have hastened to give adverse opinions about our Gopuras and Vimanas. Fergusson for example, falls foul against the system of placing these towers over the entrance ways instead of above the *Sancta* in the interior. In brief, he deplores the arrangement and advocates a reversal of the plan. William Archer goes so far as to say that these are merely Titanic masses. We may agree with

the authors of 'Indian Architecture' when they observe "Suffice it to say here that the gopura stands aptly where it is, in a temple or in any place of worship' by its position to serve as an impressive beacon, proclaiming the glory of the deity inside the the temple to lead the mind of the worshipper effectively from the sense of Material power and greatness, and usher him into the higher regions of piety and spirituality, which the interior precincts of the temple are made to represent by their structural insignificance and sublimity, by their visible oblivion as it is called."

எட்டாம் எட்வர்டின் சில குணாதிசயங்களும் அனுபவங்களும்.

BY

V. Vedamurthi, I. U. C.

எட்டாம் எட்வர்டு மன்னர் 1894-வது ஆண்டு ஜூன்மீ 23ம்வ யன்று ஜனனமானார். 1910வரு ஜூன்மீ 23ம்வ யன்று வேல்ஸ் இளவரசுப் பட்டம் வழங்கப்பட்டது. இவர் தன் தகப்பனாரான ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் 1936ம்வரு ஜனவரிமீ 20ம்வ இரவு 11-55 மணிக்கு இறந்த பிறகு ராஜ்ய பாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அதே வருடம் டிஸம்பர்மீ 10ம்வ தன் பட்டத்தை (மிஸிஸ். ஸிம்ஸன் என்ற மாதை தன் ராணியாக்கிக்கொள்ள முடியாததினால்) துறந்தார். இவருக்கு இப்பொழுது 42 வயதாகிறது. இவருக்கு விக்டோரியா மகாராணியார் எட்வர்ட், ஆல்பொட், கிறிஸ்டியன், ஜார்ஜ், ஆண்ட்ரு, பாட்ரிக், டேவிட், என்ற ஏழு பெயர்களிட்டார். சென்ற பத்து வருட காலமாக அவர் பிரிட்டிஷ் ஸாம்ராஜ்யத்திலும் அதற்கு அப்பாலுள்ள மக்களின் மனோபாவங்களையும் அவர்கள் உண்மை நிலைமைகளையும் அறிந்து வந்திருக்கிறார். இவர் தன்னை இந்த ஸாம்ராஜ்யத்தின் பாரத்தை வஹிக்கத் தகுதியுள்ளவராக அளவற்ற அறிவையும் ஆற்றலையும் பெற்றிருக்கிறார்.

அரசரின் ஆண்மைத்தனம்

யுத்த காலத்தைப்பற்றி பேசும்போது அவர் சொன்னதாவது "அந்த நான்கு வருட காலத்தில் நான் மனிதர்களுடன் நெருங்கிப் பழகி அவர்களது சுபாவங்களை அறியலானேன். அதன் பின்னரே நான் ஆண்மை மிக்க ஆண்மகனென்பதை உணர்ந்தேன்" என்றார். போர் முனையில் முன்னணிக்குச் செல்ல அவர் முயற்சிப்பாராம். அப்பொழுது ராணுவ அதிகாரிகள் திகிலுற்று அவ்வாறு செய்யாதிருக்கும்படி அவரைத் தடுப்பார்களாம். அதற்கு அவர் தன் தகப்பனாருக்கு மற்ற பிள்ளைகள் யிருக்கிறார்கள். அதனால் பயமில்லை என்று பதில் கூறுவாராம். யுத்தம் முடிந்த பின் சமாதான காலத்தில் அவர் சாதாரண மக்களுடன் பழகி அவர்களது சுபாவங்களை அறிய அவாவுற்றார். அவர் பழகி அனுபவ

முதிர்ச்சி பெற்ருர். எட்வர்ட் மன்னர் 450 கெஜ தூரம் ஆழத்திற்குக் கீழே பூமிக்குள்ளிருக்கும் சுரங்கத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள தொழிலாளிகளின் வரவேற்பைப் பெற்றிருக்கிருர். கடலில் ஒரு மைல் ஆழத்திற்குக் கீழே நீர் மூழ்கிக் கப்பலில் கடலைத் துளைத்துக் கொண்டு பயணம் செய்திருக்கிருர்.

சகோதரத்வ உணர்ச்சி

மன்னர் பிரான் தான் ராஜ குடும்பத்தைச் சார்ந்தவன் என்று கர்வம் கொள்ளாமல் ஏழைக் குடும்பங்கள் வசிக்கும் இடங்களுக்குத் தானே நேரில் போயிருக்கிருர். தொழிலாளிகளுடன் அவர் சம்பாஷித்து அவர்கள் மத்தியில் உண்டிருக்கிருர்.

ஒருசமயம் அவர் செல்லுகையில் நடு ரஸ்தாவில் காயமுற்ற ஓர் வழிப் போக்கனைப் பார்த்ததும் அவர் தனது காரைவிட்டு இறங்கி தனது கைக் குட்டையால் அவனது காயத்தை கட்டியுள்ளார்.

இன்னுமொரு சமயம் அவர் ரயிலில் பிரயாணம் செய்யும் பொழுது நெஞ்சுச் சளியால் தொண்டைப்புகைந்த ஒரு அன்னியக் குழந்தைக்கு தன் கையிலிருந்த மருந்தைக் கொடுத்துதவினர்.

மற்ருெரு சமயம் அரசர் வேல்ஸ் இளவரசராக யிருந்த பொழுது கானடாவிலுள்ள ஒரு ஆஸ்பத்திரிக்கு விஜயம் செய்தார். ஆஸ்பத்திரி அதிகாரிகள் எல்லா நோயாளிகளையும் அவருக்குக் காட்டவில்லை. இளவரசர் எல்லா நோயாளிகளையும் காட்டும்படி கட்டளையிட்டார். அவர் ஒவ்வொருவராகப் பார்த்து வரும் பொழுது ஒரு நோயாளியான ஸோல்ஜரை படுக்கையில் படுத்திருந்தான். அவன் கண்கள் குருடாய்விட்டன. காதுகள் செவிடாய்விட்டன. அவனது முகம் உருக்குலைந்து அடையாளம் கண்டுபிடிக்காதபடி விகாரமாய்க் காணப்பட்டது. உடனே அவர் அவன் கட்டிலின் அருகிற் சென்று அவனுக்காக முழங்கார்ப்படியிட்டு தியானம் செய்து அவனுடைய நெற்றியை முத்தினர்.

உலக சஞ்சாரம்

எட்வர்ட் மன்னர் அரச மக்கள் சாதாரண ஜனங்களுடன் கலந்துற வாடலாகாதென்ற பழய வழக்கங்களை நிராகரித்தார்.

இவர் இளவரசராக யிருக்கும் பொழுது பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யமும் மற்ற இதர தேசங்களையும் சுற்றி பிரயாணம் செய்திருக்கிறார். இவர் மொத்தத்தில் இரண்டு லக்ஷம் மைல் தூரம் பிரயாணம் செய்திருக்கிறார்.

இவர் ஒரு சமயம் டார்-எஸ்-சலாம் நகரில் தங்கியிருந்த பொழுது அவரது தந்தை அ பா ய நிலைமையிலிருப்பதாக செய்தி கிடைத்தது. டார்-எஸ் சாலமிலிருந்து லண்டனுக்கு உள்ள தூரமோவெனில் 6000 மைல்களாகும். செய்தி கிடைத்ததும் 6000 மைல் தூரத்தையும் அதிவேகமாக ஆகாயவிமான மூலமாயும், கப்பல் மூலமாயும், மோட்டார் மூலமாகவும் பத்தே தினங் கடந்து தனது பிதாவின் படுக்கையருகே போய் நின்றார்.

தீரச்செயல்கள்

இவர் ஆப்ரிக்காவில் உகாந்தாவில் பிரயாணம் செய்யும் பொழுது ரயில்வே என்ஜின் முன்பாகயிருந்து பயணம் செய்திருக்கிறார். இவர் கிலிமான் ஜாரோ சிகரத்தின் மேல் ஆகாய விமானத்தில் பறந்திருக்கிறார், காங்கோவிலுள்ள நீக்ரோ தலைவனின் வரவேற்பைப் பெற்றிருக்கிறார். நைல் நதியில் நீந்தி விளையாடியிருக்கிறார். கார்டுமிலிருந்து கெய்ரோ வரையிலுள்ள பயங்கர வனாந்திரங்களில் மேல் ஆகாயவிமானத்தை தானே ஓட்டிப் பறந்திருக்கிறார். பனிக்கட்டி நிறைந்த ஆண்டீஸ் மலை உச்சியையும், ராக்கீஸ்மலையுச்சியையும் கால் நடையாக ஏறிச்சென்றிருக்கிறார். தங்க சுரங்கங்களில் இறங்கியிருக்கிறார். எகிப்திலுள்ள பிரம்மாண்டமான "பிரமிட்" கோபுரத்திலிருந்து பந்து உருட்டியிருக்கிறார். ஆப்ரிக்கா வனாந்திரங்களில் சிங்கவேட்டையாடியிருக்கிறார்.

ஜப்பானில் கடற்படை தளபதியுடன் கலந்து பேசியிருக்கிறார் வாஷிங்டன் நகரிலுள்ள அமெரிக்க பிரஸிடெண்டுகளைச் சந்தித்துப் பேசியிருக்கிறார். மற்றும் சில அமெரிக்க கோடீஸ்வரர்களையும் சந்தித்திருக்கிறார். இவர் இந்தியாவுக்கும் விஜயம் செய்திருக்கிறார்.

மன்னரது ஹாஸ்யம்

இவர் வேல்ஸ் இளவரசராகயிருக்கும்பொழுது ஆஸ்திரேலியாவில் நியூ ஸௌத்வேல்ஸில் பிரயாணம் செய்தபோது அங்குள்ள

தொழிற்காட்சி பிரதம மந்திரியான துரு ஸ்டோரி இளவரசரை நோக்கி "நான் அராஜரீகப் புரட்சிக்காரர்களுக்குத் தலைவன் ஆதலால் நீர் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும்" என்ருராம். அதற்கு இளவரசர் அவரை நோக்கி புன்முருவல் செய்து கொண்டே "இன்னும் அநேக அராஜரீக புரட்சிக்காரர்களை சந்திப்பேன்" என்று சொன்ஞராம்.

மற்றும் சில அனுபவங்கள்

அரசர் அனேக தொழிற்சாலைகளுக்கும், பத்திரிகாலயங்களுக்கும், மற்றும் கணக்கற்ற ஸ்தாபனங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள தொழிலாளிகள் செய்யும் வேலைகளை நேரில் பார்வையிட்டிருருக்கிருர்.

மன்னர்பிரான் விளையாட்டுகளிலும் நல்ல தேர்ச்சிபெற்றிருக்கிருர். இவர் 'பிங்பாங்' 'பில்லியர்ட்' 'கிரிக்கட்' முதலிய விளையாடுவார். இவருக்கு 'கல்ப்' என்னும் விளையாட்டில் அதிகப்பிரியம் இவர் தனுகவே உலகத்தில் பெரிதான 'டோ எக்ஸ்' என்ற விமானத்தை ஓட்டிச்சென்றிருக்கிருர்'

இவர் சமீபகாலத்தில் 'நாகலின்' என்னும் கப்பலில் மத்திய தரைக்கடலில் உல்லாஸ பிரயாணம் செய்திருக்கிருர். இன்னும் இவரது வெளிநாட்டுப் பயணங்களின் வரலாறும், அனுபவங்களும் வித்தையும் விசித்திரமும் வாய்ந்ததாகும்.

இயற்கை இன்பம்

BY
V. Rajalingam I. U. C.

இயற்கை! இயற்கை! இவ்வுலகில் எங்கு நோக்கினும் இயற்கைக் காட்சியே இன்பமளிக்கிறது. மாசு மறுவற்ற நீலவானம் மக்களுள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியை எழுப்பும். அவ்வானத்தில் இறைக்கப்பட்ட வைரக்கற்களென ஒளி வீசும் மின் கூட்டங்கள் பார்ப்பவர் மனதிற்குப் பரவசமளிக்கும். பெரிய மரங்களும், சிறிய செடிகளும், பசிய கொடிகளும் படர்ந்துள்ள மலைகளின் தோற்றமாண்பை என்னென்று வருணித்துக் கூறுவது?

மக்கள் வாழ்க்கைக்கு மனவமைதி வேண்டற்பாலது. மனவமைதியிலே அறிவின் தெளிவு அமைந்துள்ளது. அறிவு தெளிந்தால் மக்களால் தத்தம் வினைகளை செவ்வனே செய்ய இயலும்.

மனிதன் இவ்வுலகில் ஏன் பிறந்தான்? நாள் முழுதும் உழைத்துப் பொருள் தேடி' உண்டு, உடுத்து வீணே இறந்து படுவதற்கேயோ? இல்லையில்லை, பின் எதற்கு? தன் அறிவின் துணை கொண்டு இறைவனுடன் ஒன்றித்து இன்பமடைவதற்கேயன்றோ! அங்ஙனமாய இன்பத்தை அடைய வேண்டுமானால் மனிதன் மனவமைதி கொண்டு அறிவின் தெளிவு பெறல் வேண்டும். அறிவின் தெளிவிலேயே ஆண்டவன் காட்சி அமைந்துள்ளதென்று அறிஞர் சாற்றியுள்ளார்.

மனவமைதியாண்டு கிடைக்கும்? இயற்கை நலஞ் செறிந்த இடமெங்கோ ஆண்டு மனவமைதியைப் பெறலாகும். பண்டைக் காலத்தில் இறைவனைக்காண எண்ணங்கொண்ட முனிவர்கள் காட்டுக்கோடியது ஏன்? இதை நாம் சிந்திப்போமானால் உண்மையை உணருவோம்.

நாடு, நகரம் என்பன மனிதனின் இணையற்ற செயற்கைத் தொழிலால் இயன்றவையாம். ஆயினும் மனிதனின் செயற்கைக் காட்சி சிறிது நேர இன்பமே பயப்பது. இறைவனது இயற்கைக் காட்சியோ வெனின் காணுந்தோறும், காணுந்தோறும் உள்ளக் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கி, குன்றாமகிழ்ச்சியை கொடுப்பது; மனவ

மைதியைத்தரவல்லது. செயற்கைக் காட்சியின் கருத்தன் நிலையற்றமானுடன்; ஆனால் இயற்கைக் காட்சியை இயற்றியவன் நிலையுற்ற பரம்பொருள் இறைவனாகும். இக்காரணத்தினாலேயே மனவமைதி பெற எண்ணியோர் இயற்கை நலஞ் செறிந்த காட்டுக்கோடினர்; ஓடுகின்றனர்.

மலரின் வருணங்கள் எத்தனை விதம்! அவற்றின் மீதுள்ள வேலைத்திறத்தை எந்தத்தாவர வல்லுநனால் அறியக்கூடும்! அவற்றின் வண்ணங்களை எந்த சித்திரக்காரன் கண்டு பிடித்துத் தீட்ட இயலுமா? நறுமணவகைகளை எவராலாவது பிரித்து மொழிய முடியுமா? அவற்றின் பின்னல்களையும், பொறுத்தல்களையும், அடுக்குகளையும் எந்த நெய்தல் வேலைக்காரன், தையல் வேலைக்காரன் பிரித்துக்கூட்டுவான்? அவற்றினின்று துளிக்கும் தேன் துளிகள் இத்தனைவிதமென்று சொல்ல வல்லவன் யார்? செய்ய இயலாத காரியங்கள் என்று கருதப்பட்டனவற்றை செய்து முடிக்கும் எந்த இரசாயன வல்லு நன்தேன் போன்று மதுரமான பானம் உண்டாக்க இயலும்?

காய் கனிகளின் தன்மைகளையும், அவை ஆகும் ஆகாதென்பதையும் எந்த மருத்துவன் வரையறுத்துக் கூறமுடியும்? தும்பிகள், வண்டுகள் முதலானவையின் உடற் கூறுகள் இவ்வளவு என்று உறுதி செய்யமுடியுமா? அவற்றின் வரிச் சிறைகளை எவை போல என்று தெரிந்துகொள்வது? வைரமென ஒளி வீசும் சில சாதி வண்டுகளின் வண்ண விநோதங்களை எந்த மொழிகொண்டு வருணிப்பது? அவற்றின் பொற்பூச்சு, பளிங்குப் பூச்சுகளைப் போல் எந்த சித்திரக்காரனால் பூசமுடியும்? அலர்ந்துள்ள மலர்களில் தாவிச் சுழன்றிடும் அவ் வண்டுகளின் தொழிலை என்னவென்று மதிக்கலாம்? அவற்றின் ரீங்கார கானத்தின் முன் எந்த இசை நிற்கும்?

பறவைகளின் உருவ வேறுபாடுகளை யார் தெரிந்து கொள்ள திறன் பெற்றிருக்கிறார்கள்? அவற்றின் இறற்கைகளில் தோன்றி மறையும் மின் மினிப்பெனன? கலாபங்களென்ன? தூபிகளென்ன? கழுத்தில் தோன்றும் வானவில்லின் சாயலைப்போன்ற வரிவடிவுகளென்ன? கொண்டைகளின் விநோதமென்ன? இவற்றையெல்லாம்

யாரால் பிரித்துரைக்க இயலும்? அவற்றின் ஆட்டங்களையும், அபிநயங்களையும், ஊஞ்சலாடுந்தன்மையையும் எந்த நாட்டியக்காரன் கணக்கிட்டெழுதுவான்? அல்லது எந்த நடன மாது ஆடிக்காண்பிப்பாள்? அவற்றில் ஆணும் பெண்ணும் கூடி ஒற்றுமையாய் வாழ்வதைப்போல் எந்த காதலன், காதலி வாழ முடியும்?

இவ்வாறாக இறைவனின் எண்ணிறந்த சிருஷ்டிகளின் அதிசய வேறுபாடுகளை கூர்ந்து நோக்க, நோக்க நமது உள்ளத்தில் சிந்தனை யூற்றுப்பெருக்கெடுத்தோடுவதை உணருவோம். அதிலிருந்து நம் அறிவு விரிவடைந்து இறைவன் காட்சியில் விழைவுகொள்வோம். அவ்விழைவு நம்மை இறைவனின் இன்னடிக்கு ஈர்த்துச் செல்லுமென்பதில் ஐயம் யாதுளது? மனிதன் இக்காட்சியில் இன்புறுதற் கல்லாது இவ்வுலகில் எதற்குத் தோன்றினன்? சகோதரர்களே! விழிப்படைக. எங்கணும் பரந்துள்ள இயற்கைத் தோற்றங்களை கண் குளிர நோக்குக? இயற்கையில் இன்புறுக! இறைவனைக் கண்டிடுக!

"தெய்வம் இகழேல்"

The Madura College Badminton Club.

The finals of the Junior Intermediate Class Singles Tournament was played on 20th December.

Mr. P. K. Srinivasan won the game by beating Mr. G. Venkataram in easy two straight games. The scores were 29—18 and 29—3.

V. Vedamurthi,
Captain & Organiser.

THE AIM AND VALUE OF THE STUDY OF HISTORY.

BY

D. Rama Rao

What is history ?

History comes from a Greek word which means 'inquiry'. In course of time it came to mean inquiry and the result of inquiry about man, that is about the proper study of mankind. Dr. Arnold says' History is the biography of a political society or a common wealth'. Prof. Allen defines history as the study of the ' past life ' of humanity. In any way events constitute the outer forms of the subject matter of history, while thoughts, emotions etc., constitute the essence of History. The study of history is vast and many sided that we divide the subject into certain sections namely political, social, religious, economic, constitutional and so forth. The divisions are no doubt convenient for study but we must not draw a rigid dividing line.

Why should we study history ?

The main object of historical instruction in schools is not to fill the pupil's mind with a large mass of information but to create an interest in history and love for historical reading. In no other subject is it more possible to rouse a living interest that would persist long after school days than in history. So long as a boy has acquired no interest in history, he is like a stranger in a foreign land, no matter whatever may be the fund of facts he has memorised. The interest can be created by avoiding as far as possible dry and unimpressive facts, by arousing mental activities of the pupils and above all by using illustrative materials such as maps, pictures, diagrams, etc.

Another general aim of the study of history is to develop the historical sense or ' The historical mindedness. A historical minded student has a sense of tolerance. He acquires the

habit of looking at both sides of a question before he offers his final judgement. Historical mindedness includes a sense of continuity. The past explains the present ; for no other reason the past is studied. If a sense of continuity is acquired history will no longer mean a text book, dull and dry, but a living reality.

In addition to exciting a keen and permanent interest, the study of history should train in the pupils the power to use books and gather knowledge by their own unaided efforts. As one writer aptly puts it no education is worth the name which has not made the children at home in the world of books.

The exercise of imagination and the development of memory should also be emphasised as an aim of the study of history. Imagination in history means visualising the condition of life that has disappeared and that has to be re-constructed by mental effort. The power to retain facts should also be trained. In the later stages boys can reason about these facts.

Now what is the value of the study of history ?

A knowledge of the past helps us to understand the present more correctly, for the present has its roots in the past. Our laws, our customs and manners, our industrial and commercial life—all these can be well understood in the light of past history. Besides a knowledge of the past helps us to an intelligent solution of the problems of the present and to a more or less correct apprehension of the future. 'History is real, prophetic manuscript which the old generation posthumously transmitted to the new.'

Again the study of history enlarges the mind and broadens the outlook. Boys are enabled to make acquaintance with the proudest men—great in mind and heart. They study their ideals and aspirations recorded as history. A student engaged in historical investigation has to approach the subject without bias or prejudice and consider each point of view impartially till he arrives at truth. A work of this kind frees his mind

from narrowness, imposes upon him an intellectual honesty and implants in him what is called 'Historical Conscience'

The popular notion of the study of history is that it makes the students to cram a number of facts. Hence it trains the memory of the pupils. Besides history leads the pupils to see the relation between cause and effect and form conclusions. In other words he obtains generalising faculty. Accuracy in thought, deed, exposition, the use of tests to distinguish truth from falsehood, to classify degrees of probability, to analyse the motives of characters who have influenced the course of history-all these involve careful training of the reasoning powers.

It is said that history presents frequent opportunities for moral training through the biographies of great personages. Pupils learn by examples what to scorn and what to admire, what to seek after and what to avoid. It is also said by certain writer 'History is philosophy teaching by examples how to conduct ourselves in all situations of public and private life. History develops the spirit of patriotism· We understand that the value of every Science consists in its being true, and we ask from history truth more than anything else.

எல்லாம் இறைவன் செயல்.

BY

K. Ibramsa, Vi Form B. S. H. S.

இந்தியாவின் பிரபல ஓவியக்காரரான இரவிவர்ம ராஜாவைப் பற்றி அறியாதார் எவரும் இரார். அவரது குரு சோமவர்மராஜா. அவர் ஒரு நாள் வேட்டையாட விருப்பம் கொண்டவராய்த் தமது குதிரையின் மீது ஏறிப் புறப்பட்டார். அவ்வமயம், அவரது வேட்டை நாயும் அவரைப் பின்பற்றிச் சென்றது. மார்க்கத்தில் சோமவர்மர் ஓரழகிய மானைக் கண்டார். அதை எவ்வாறேனும் பிடிக்க வேண்டும் என்ற அவா அவருக்கு உதித்தது. அதனால் அவர் அவ்வழகிய மான் பின் தன் குதிரையை வெகு வேகமாகச் செலுத்தினார்.

இஃது இவ்வாருக, சோமவர்மருக்குப் பகைவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் எவ்வழியிலேனும் தனது பகைமையின் பொருட்டு சோமவர்மருக்குத் தீங்கு ஒன்றை இயற்றித் தான் களிப் படையவேண்டும் என்று எண்ணி இருந்தான். சோமவர்மர் வேட் டைக்குச் செல்வது அறிந்தவுடன், அப்பகைவன் மிக்க மகிழ்ச்சி யுடன் அக்காட்டில் பதுங்கியிருந்து அவர் ஏறிவந்த குதிரையைக் குத்திக் கொன்று விட்டு ஓடிவிட்டான். குதிரையை இழந்தும் சோமவர்மரது முயற்சி ஒன்று குன்றவில்லை. அவர் கால் நடை யாகவே அம்மான் பின் காற்றினும் கடுகிச் சென்றனர். அன்று முழுதும் ஓடி அலேந்தும், அம்மான் அகப்படாததால், அவர் மறு நாளும் ஓடி வெகு சிரமப்பட்டு அதைப் பிடித்தார். அவ் வேட்டை யில் அவருக்குத் துணை நின்று அம்மானே வளைத்து மடக்கியது, அவரைப் பின்பற்றி வந்த 'வைரவ சிங்கம்' என்ற அவரது அருமை நாய். ஆதலால் அதன் மேல் அவருக்கு மிக்க விசுவாசமுண்டாய் விட்டது. வாயில் நுரை நிறைய, 'வெற்றி அடைந்து விட்டோம்' என்றும் இறுமாப்புடன் வாலை ஆட்டிக்கொண்டு தம் எதிரில் நின்ற அந்நாயைக் கண்ட அளவில், அதைப் போலவே படம் வரைய வேண்டும் என்னும் அவா அவரது உள்ளத்தில் உதித்தது.

அவ்வவாவோடு, அவர் வீட்டிற்கு வந்து அதே காரியமாக ஓவியம் தீட்டத் தொடங்கினர். ஒரே நாளில் எண்ணிறந்த சித்திரங்களை எழுதி முடிக்க வல்ல அவர் முப்பது நாட்கள் ஆகியும் தாம் கண்ட காட்சிப்படி சித்திரம் எழுதக்கூடாமல் மனம் சலித்துப் போனர். அவர் எழுதியிருந்த அச்சித்திரத்தில் நன்கு அமையாதிருந்த அம்சம் யாதெனில், அந்நாயின் நுரை தள்ளியிருந்த வாய் ஒன்று தான். அவர் இக்குறையை எண்ணி மனம் நொந்து இருக்கையில், சோதிடர் ஒருவர் வந்து, "நீர் என்ன தான் பிரயாசைப் பட்டாலும் அம் முயற்சி அனைத்தும் விழலுக்கிறைந்த நீராகும்; உமக்கு இன்னும் பதினைந்து நாட்கள் வரையிலும் இக்காரியம் பலிதமாகாது" எனக் கூறிச் சென்றார்.

சோதிடர் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் சோமவர்மரது முகத்தில் கோபம் தாண்டவமாடியது. "ஆ! இந்த அற்ப வேலைக்கும் ஆங்காலம் ஒன்று வேண்டுமா? இதோ நான் நாளையே முடித்து விடுகிறேன்" என்று தமக்குள் கூறிக் கொண்டவராய்த் தம்மால் ஆன வரையில் முயன்று பார்த்தார். சோதிடர் சொல்லிய பதினைந்து நாட்களும் கடந்தன. இன்னும் அவருக்குச் சித்திரம் பூர்த்தியானபாடில்லை. அதைக் கண்ட அவர் வெகு கோபங் கொண்டு தாம் துடைப்பதற்கு வைத்திருந்த கடற் பஞ்சை எடுத்து, அக்குறைச் சித்திரத்தின் மீது வீசி எறிந்தார்.

எறிந்தது தான் தாமதம்! அவரது நல்ல காலத்தின் பயனுக, அப்பஞ்சு அந்நாய் உருவின் வாய்ப் புறத்தில் விழுந்து, உண்மையான நுரைபோல் உறைந்து விட்டது. பார்த்தார் சோமவர்மர்! மனதில் பேரானந்தங்கொண்டு, "ஹா! ஹா! எல்லாம் இறைவன் செயல்! மனிதன் தானுகச் செய்து விடுவது ஒன்றுமில்லை. அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாதன்றே! மூடச்சனங்கள் கடவுள் செய்து வைக்கும் காரியங்களைத் தாம் செய்ததாக நினைத்து மயங்குகின்றனர்" என்று சொல்லிக்கொண்டு எல்லாம் வல்ல ஈசனைத் தியானித்திருந்தார்.

பெண் கல்வி அவசியம்

BY

D. Sivabhagyam, IV From D. S, H. S.

கல்வி என்பது 'வி' விகுதிபெற்ற தொழிற் பெயராகும். கல்வியானது கடலினும் பெரிது. கற்கக்கற்க அறிவை விசாலப் படுத்துவது. சிற்றுயிர்க்கு உற்ற துணையாய் நின்று உதவுவது. நான்கு புருஷார்த்தங்களாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்னுமிவற்றைத் தரவல்லது, துவக்கத்தில் கஷ்டமாயிருந்தாலும் பின்னால் இன்பத்தைத் தருவது.

இத்தகைய கல்வியை யார் கற்கவேண்டிய தென வினவின், அதற்கு விடையாக ஆண், பெண் என்னும் இரு பாலருக்கும் ரூப வித்தியாசமேயன்றி ஆண்மாவில் பேதமில்லை யெனச் சாஸ்த்திரம் கூறுதலால், ஆண் மாவானது நற்கதியடைய அறிவை விசாலப் படுத்தி ஆண்மாக்களையுடைய இருபாலரும் கல்வி கற்று மேம் பாடடைய வேண்டியதவசியம்.

ஆதலின் கல்வி ஆண் மக்கள் தான் கற்கவேண்டும், பெண் பாலருக்கு அவசியமில்லை யென்பது இக்காலத்திலும் முக்காலத்தி லும் இல்லை யெனக் கூறுவது பொருந்தும் எனெனில், ஔவை நளாயினி, சாவித்திரி, மணிமேகலை, அங்கவை, சங்கவை முதலிய பெண்மணிகள் அக்காலத்தில் ஆச்ரமங்களிலுள்ள துறவிகளின் மூலமாக கல்வி பயின்றார்களென்பதைப் பல நூல்களின் மூலமாக அறிகிறோம்.

இடையில் அநேக அரசர்கள் நம் நாட்டில் படையெடுத்து நம் நாட்டிலுள்ள பெண்களைச் சிறைகொண்டார்களென்பதையும் சரித்திர வாயிலாக அறிகிறோம். அதற்குப் பிறகு நம் நாட்டிலுள்ள இந்து சமூகத்தினர் பெண்களைப் பட்டிக்கவொட்டாமல் தடுக்கின் றனர். எனென்றால் பெண்கள் கல்வி பயில்வதினால் கேவலமும் கெடுதியு முண்டாகின்றன வென்று எண்ணினார்களே யொழிய அதன் நன்மையை உணர்ந்தாரில்லை.

"மன்னருக்குத்-தன் தேயமல்லாற் சிறப்பில்லை;
கற்றோர்க்குச் சென்றவிட மெல்லாம் சிறப்பு"

என்று ஆன்றோர்கள் முது மொழிப்படி கல்வி கற்ற பெண் மக்கள் கஷ்டம் வந்த காலத்திலும் தையல், வரைதல், உபாத்திமைத் தொழில் முதலிய வேலைகளைச் செய்து தம் கணவரையும் குழந்தைகளையும் காப்பாற்றும் திறமை வாய்ந்தவர்களா யிருப்பார்கள். சுருங்கச் சொல்லின் கல்வியறிவுள்ள பெண் மக்கள் உணவு விஷயமாகவும் மக்களை வளர்த்தலிலும் சுகாதார முறையையே கையாடிவருவார்கள். கல்வியும் தம் மக்கட்கு பயிற்று விப்பார்கள்.

இத்தகைய கல்வியைப் பயின்று நன்கு அறிவடைந்த பெண் மக்கள் தம்முடைய கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் வல்லவராய்ச் சிறந்து விளங்குவார்கள். இது பற்றியே தெய்வப் புலமை வாய்ந்த திருவள்ளுவநாயனாரும்,

''பெண்டிற் பெருந்தக்க யாவுள தற்பென்னும்
திண்மை உண்டாக்கப் பெறின்''

என்றும்,

''தற் காத்துத் தற்கோண்டாற் பேணித்
தகை சான்ற, சோற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்''

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார்.

இத்தகைய அரிய பெரிய கல்வியை இருபாலரும் தக்க அறிவை அடையும் வரைப் பயின்று குடும்பபாரத்தை ஏற்று நடத்து வார்களானால் அவர்கள் நன் மக்களை ஈன்று செல்வத்தில் ஓங்கி உயர்ந்து இம்மையில் புகழையும் மறுமையில் மோட்சத்தையும் அடைவார்களென்பது ஒரு தலை. ஆனால் படியாத பெண்ணொருத்தியை நன்கு கற்ற ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப் படுத்தினால் அவர்களுடைய வாழ்க்கைதான் எவ்வாறு இன்பகரமாய் நடக்கும்? மேலும் பெண்கள் படியாததினால் சில சமயங்களில் அவமானமடைவார்களென்பதற்குக் கீழ்வரும்கதையைத் திருஷ்டாந்தமாக எழுதுகிறேன்.

பரதகண்டமென வழங்கி வரும் நமது நாட்டில் நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்திய திருச்சிமா நகரின் கண் தமிழ் வித்வான் ஒருவன் வசித்து வந்தான். அவன் கல்வி கேள்வியில்லாத குலத்திலுதித்த பெண்ணொருத்தியைக் கடிமணஞ் செய்துகொண்டான்.

சில நாட்கள் செல்ல ஒரு நாள் அவன் அடுத்த ஊர் மன்னன் பேரில் கவி இயற்றி அதனல் பரிசு பெறலா மென்றெண்ணித் தன் மனைவியிடம் சென்று, 'நான் ஒரு காரியமாக அடுத்த ஊருக்குச் சென்று வருகிறேன், அது வரை நீ பத்திரமாயிரு' என்று சொல்லி அடுத்த ஊருக்கேகினன்.

மறு நாள் அரசனிடம் சென்று தான் இயற்றிக்கொண்டு போன கவியை அதிகத் திறமையுடன் பாடிக்காண்பித்தான். அரசன் அவனுடைய திறமையைக் கண்டு மெச்சி அவனுக்கு அநேக பரிசுகளும் ஒரு குதிரையும் கொடுத்தனுப்பினன். வித்வான் பரிமாவேறி வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அவனைக் கண்ணுற்றதும் அவனுடைய இல்லாள் அவனை வரவேற்று சுகம் என்ன என்று வினவினள். அதற்கு அவன் "வந்தோர் அசுவகம் என்று செப்பினன் அவள் அதன் அர்த்தத்தை உணராது யாருக்கோ (அசுகம்) சுகமில்லையென நினைத்து வருந்தி நின்றாள். இவ்வைதைக் கண்ணுற்ற அவன் எதற்காக இப்படித் திகைத்து நிற்கிறாள் என்று நினைத்து மறுபடியும் 'கோர'மென்றான்.

இவ்வைதச செவியுற்ற அவள் ,ஐயையோ யாருக்கோ அதிக வியாதியாயிருக்கிற'தென்றெண்ணி மயங்கி வருந்தி நின்றாள். இவைகளை யெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டிருந்த வித்வான் இவளுக்கு அர்த்தம் விளங்கவில்லை யென நினைத்து 'மா, மா' என்றார். உடனே அவள் தன்னுடைய தகப்பனர்க்குத் தான் அதிக வியாதியாய் இருக்கிறதென்றெண்ணி குரல் எடுத்து அழுக ஆரம்பித்து விட்டாள். அக்கம் பக்கத்து வீட்டார்களெல்லாம் இவளுடைய அழுகையைச் செவியுற்றுக் கூடிவிட்டனர்.

இவ்வைதயெல்லாம் கண்ணுற்ற வித்வான், 'என்னே இவளுடைய மதி! நாம் படிக்காத முட்டாளை மணஞ் செய்ததினலல்ல்வோ இவ்வளவு அவமானமும் நேரிட்டது' என்று நினைத்து, மறுபடியும் 'வாசி' யென்றார் உடனே அவள் தன் தகப்பனர்க்குத்தான் வியாதி தீர்ந்து விட்டதென்று சொல்லுகிறார் என நினைத்து தேறி நின்றாள்.

இன்னும் இவளுக்கு அதனுடைய அர்த்தம் விளங்க வில்லை யென்று நினைத்து அவளை அருகிலழைத்து, 'நான் முன் சொன்ன தெல்லாம் குதிரைக்கு இடப்பட்ட பெயரே, நான் குதிரை வந்திருக்கிறது என்று சொன்னதற்கு நீ ஏதேதோ அர்த்தங் கொண்டு இவ்வளவு அவமானத்தையுமுண்டாக்கினாய்? என்று கோபித்தார். இவைகளை யெல்லாம் செவியுற்ற அவள் வெட்கித்தலை குனிந்து படிக்காத பெண்களின் கதி இக்கதி தான் என்று உணர்ந்தாள்.

நாட்கள் பல ஆயின, ஒரு நாள் சுந்தரி என்னும் தோழி ஒருத்தி அவளைக் காணவந்தாள். இருவரும் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். கடைசியில் அவள் தன் தோழியை நோக்கி, 'என்னுடைய பெற்றோர்கள் என்னைக் கற்கவிடாமல் முட்டாளாக்கினதினாலல்லவோ ஊரார் சிரிக்க அவமானமடைந்தேன். நானடைந்த அவமானத்தைச் சொல்லுகிறேன். கேள்' என்று

சுந்தரியே புரமேகி வந்த துனை வரை நோக்கி சுகமேன் என்றேன்;
வந்ததோர் அசுவமென்றார்; கோர மென்றார்; மயங்கி நின்றேன்;
மாமா வென்றார் நொந்தழுதேன், பலர் மொய்த்தார், வாசியெனத் தேளி
நின்றே னுவன்ற யாவும் அந்த முறும் குதிரை யென்று சொல்லிச்
சினந்தார், நாணமிகுந்தஞ்சினேனே.

என்று கூறி வருத்தமடைந்தாள். ஆகையால் பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆங்கிலமோ வேறு எந்த பாஷையோ கற்காவிடினும் நம் தாய் பாஷையான தமிழ் மொழியைக் கற்க வேண்டியதவசியம். ஆதலால் நம் நாட்டிலுள்ள பெண்கள் அவசியம் கல்வி கற்று முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை நினைத்துத் துதிப்போமாக.

ஏழை அன்பர்கள்

BY

P. Sankarasubramaniyam. V Form. B.

ஒரு நாள் மாலை சுமார் 6 மணி இருக்கும். கதிரவன் தன் பொன்கிரணங்களோடு மேற்குத்திசையில் இப்பூவுலகில் இருக்கும் மானிடர்களுக்கு ஆச்சர்யத்தை கொடுக்கும்படி ஆழ்ந்தான். அவ் வமயம், பிள்ளைகள் பலர் விளையாடி விட்டு, தத்தம் இல்லங்களை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். ஏழைக்குடியானவர்கள் நெற்றிவியர்வை நிலத்தில் விழ உழைத்து விட்டு, ஆவலுடன் தங்கள் வீட்டை நோக்கிச்சென்று கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது, சுந்தரபுரி நகரமே ஒரு சுந்தர (அழகாக) மாக விளங்கிற்று.

அப்பொழுது, இவ்வற்புதங்களையும், கதிரவனின் வனப்பை யும், ஆச்சர்யத்துடன் இரண்டு சிறிய வடிவங்கள் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தன. இவர்கள் நின்று கொண்டிருந்த இடம் மானிடர்களால் மிகக்கேவலமென நினைக்கும், ஆதித்திராவிடர்களின் குடிசையின் பக்கம். மேலும் அவர்கள் நின்று கொண்டு இருந்தவிடம் சுந்தர புரிக்கு வடக்கேயுள்ள, கந்தர்வபுரிக்குச் செல்லும், ராஜபாட்டை. அவ்வுருவங்களில், சற்று உயரமாய் இருந்தவன், கோபாலன், இவனுக்கு வயது ஏழே. இவன் அருகிலிருக்கும் மற்றொரு உருவம், இவனது 5 வயது தங்கை ராஜி.

அச்சமயம், தற்காலத்தில், "ரோல்ராய்ஸ்" என்று கூறும்படி யான, மிகச்சிறப்புற்ற மோட்டார் வண்டி ஒன்று, மிகவும் சந்தடி செய்யாமல் வெகு வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தது. இன்னும் இரண்டே அடிகள் தான், அக்குழந்தைகளின் மேல் கார் ஏறு வதற்கு இருந்தது. மோட்டார் ஓட்டிவந்தவர் மிகவும் பணக்காரர் போல் தோன்றியது. இன்னும், சற்று நேரத்தில் நடக்கப்போ கும் கொலையை இவர் அறிந்தாரில்லை. அவருடைய மனம் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தது.

பின்னால், ஏதோ சல சலவென்று கேட்கும் சப்தத்தைக் கொண்டு இளையவள், திடீரென்று சாலையின் ஓரத்தில் ஓடிவிட்

டாள். ஆனால் மூத்தவன் ஓடப்போகும் சமயம், படார் என்று ஓர் இடிவிழுந்தது. அவ்வளவு தான் மூச்சு பேச்சு ஒன்றுமில்லை கார் தட்டென்று நின்றுவிட்டது.

அச்சாலையின் அருகேயிருந்த சேரியானது சுமார் ஐம்பது வீடுகளால் சூழப்பட்டு இருந்தது. அச்சாலையின் வடபுறத்தில் ஒரு சிறிய குடிசை, வெளிப்பார்வைக்கு, அது ஏழு மாமாங்கத்திற்கு முன் கூடிய தோற்றத்தைத்தந்தது. அதன் மேல் கூரைக் கரையானால் அரிக்கப்பட்டு புஷ்பமாரி போல் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. ஒட்டடைகள் தங்கள், தங்கள் குடும்பங்களுடன் கர்ண பரம்பரையாக வசித்து வருகின்றனவோ என விருந்தன. சுவர்கள் இரண்டு பிளவாகப் பிளந்து, தமது வாழ்வு, இன்றோ, நாளைக்கோ என்று விண்ணைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. அங்கு சுவற்றிற்கு நேராகத் தரையில் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்துக்கொண்டு ஒரு பெண் எதிரே மாட்டியிருந்த ஒரு விநாயகருடைய படத்தைத் தொழுதுக் கொண்டிருந்தாள். அப்படம், மிகவும் கந்தலாயும், அழுக்கடைந்தும், தாம்பூல நீர்களால் பட்டைய மடிக்கப்பட்டும் இருந்தது. அப்பொழுது, அப்பெண், ஏ! ஜெகதீசா, உன்னை தினபந்து என்று புகழுகிறார்களே, என் விஷயத்தில், இது பொய்த்து விட்டதே! நான் இன்னும், எத்தனை நாள் கஷ்ட ஜீவன் செய்வது? கணவனும் நெற்றிவேர்வை நிலத்தில் விழ உழைக்கிறார். ஆனால் அவருடைய ஜீவனம், கால் வயிற்றுக்கஞ்சிக்குக் கூட போதவில்லையே? என்று தன் வறுமையை நினைத்து அறற்றிய வண்ணமிருந்தாள். அச்சமயம் "ஆம், தெய்வத்திற்குக் கண்ணில்லையா? அடியவர்களைத் தெய்வம் என்று தான் கைவிட்டார்"? என்று கூறியவண்ணம் அவள் கணவன் உள்ளே நுழைந்தான்.

அவ்வார்த்தைகளை எதிர்பார்க்காதவளாய், அப்பெண் திடீரென்று மருண்டு, திரும்பிப்பார்க்க, தன் கணவன் எனத்தெரிந்து, அவனை அன்புடன் வரவேற்றாள். இத்தகைய துர்ப்பாக்கிய பெற்றோர்களின், குழந்தைகளே மேற் கூறியவர்கள்.

மோட்டாரில் அடிப்பட்ட, கோபாலன், தன் சுயநினைவின்றி, பாரின் மீது கிடந்தான். முதுகில் ரத்தம் பீரிட்டுக்கொண்டு வந்தது. காரிலிருந்த ராஜப்பய்யர், தன் சுயநினைவு பெற்றவராய்

கீழேயிறங்கி, மெதுவாக தூக்கினர். இச்சம்பவங்களைக் கண்ட அச் சிறு குழவியின், சிற்றறிவுக்கு, அண்ணன் காரில் அடிப்பட்டிருக்கிறான், என்று எண்ணமே புலப்பட்டது.

நிற்க, பறைச்சேரிக்கு மோட்டார் வரும் என்பதே அபூர்வமாதலால், ஆங்கு கூடியிருந்த ஜனங்கள், தனவானையும், காரையும் மாறி, மாறிப் பார்க்கத்தொடங்கினர். ஆங்கு கூடியிருந்த சிறுவர்கள், தங்கள் விளையாட்டுகளைக் காரினிடம் காட்டத்தொடங்கினர். இதைக்கண்ட பெரியோர்கள், அதைத் தெய்வலோகத்து விமானம் எனக் கருதி நமஸ்காரம், முதலியன செய்யத்தொடங்கினர்.

அடிப்பட்ட குழந்தையை கையில் தூக்கிக்கொண்டு, ராஜய்யர் முன்பு கூறிய வீட்டினுள் நுழைந்தார். தம் குழந்தை, அடிபட்டு, ஒரு கனவான் தூக்கிக்கொண்டு வருவதைக் கண்ணுற்று, பெற்றோர்கள், அடியற்ற மரம்போல் மண்ணில் சாய்ந்தனர். அவர் அக்குழந்தையைக் கீழே படுக்கவைத்துவிட்டுத் தொங்கின தலையுடன் வீட்டிற்குச் சென்றார்.

சென்றவர் தமது காரை நேராக "ஆனந்தபவனம்" என்ற தமது பங்களாவை நோக்கி செலுத்தினர். அப்பங்களா மிகவும், அழகாகவும், பலவகை விருக்ஷங்கள் பொருந்தப்பெற்றும், மனதிற்கு மிகுந்த ரம்யத்தைக் கொடுத்தது. ஆனல்; ராஜப்பய்யருக்கு அவைகளெல்லாம் விஷம்போல் தோன்றின. அவ்வேளையில் வீடு, அவர் கண் முன் தோன்றித், தோன்றி மறைந்தது.

வந்தவர் நேராகத் தமது அறையை நோக்கி நடந்தார். அவ்வறை அநேக நாற்காலிகள், மேஜைகள் முதலானவைகள் அமைக்கப்பெற்று இருந்தது. பெருமூச்சுடன், திடீரென்று சோபாவில் சாய்ந்தார். பணியாட்கள் எவ்வளவு சைத்தியோபசாரம் செய்தும், அவருடைய உள்மர்மத்தை அறியாதவர்களாய்த் திகைத்து நின்றனர். இச்சம்பவம் நடந்து இரண்டு மணி நேரமாகிவிட்டபடியால் அப்பொழுது மணி 8 ஆகிவிட்டது. வேலையாட்கள் வீட்டை நோக்கி ஏகினர்.

கூட்டத்தில் மாட்டியிருந்த சுவரில், மணி 2 அடித்தது. அப்பொழுது, "வானவர்கள்" பூமியில் நடக்கும் அற்புதச் செயல்களை எட்டி எட்டிப் பார்ப்பதுபோல், விண்மீன்கள், ஆங்காங்கு தோன்றி மறைந்துக்கொண்டிருந்தன. முகிலினங்களால் அவர்களின் நேத்திரானந்தத்திற்கு யாதொரு இடையூறுமில்லை. விண்மின்களின் சிற்றொளியைத் தனது பேரொளியால் மறைக்கும் கதிரவன் இன்னும் தோன்றினனில்லை. அப்பொழுது அவர் மெல்ல அடிமேல் அடிவைத்து, கதவைத் திறந்துக்கொண்டு, கார் நிலையத்தை நோக்கி நடந்தார். அக்கார் மிகவும் விலையுயர்ந்ததால் மற்ற கார்களைப்போல் கடபுடா என்ற சப்தமின்றி நிலையத்தை விட்டுக் கிளம்பியது. பின் பறச்சேரியைநோக்கி ஓடிக்கொண்டு இருந்தது. முன்பு கூறப்பட்ட இல்லம், வந்து சேரவே கார் நின்றபிறகு மெதுவாக கீழேயிறங்கி. உள்ளே சென்றார். அங்கு மாலையில் அடிபட்ட பையன் சோர்ந்து வீழ்ந்துகிடந்தான். தாய் தந்தையர்கள் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அவர் ஒவ்வொருவரையும் பார்த்துக்கொண்டு வந்தார். தகப்பனின் முகத்தில் குடும்பக் கவலைகள் தோன்றின, தாயின் முகத்தில் தன் பிள்ளையின் துக்கக்குறி தோன்றிற்று. கோபாலன் முகத்தில் வலியின் உபத்திரவத்தால் தோன்றும், விகாரக் குறிப்புகள் தோன்றின. ஆனால் கடேசியாக—அதோ—அதோ—அச்சிறு குழவியின் முகம் சூரியனைக்கண்ட தாமரையைப்போல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. தூக்கத்திலும் விஷமக்குறிகள் மறையவில்லை.

மெதுவாக விநாயகர் படத்திற்குப் பின்னால், உள்ள அலமாரியில், அவர் ஒரு பெரிய பணப்பையை வைத்தார். அச்சமயம் யாரோ விழித்துக்கொள்வதுபோல் சத்தம் கேட்கவே, அவர் திடீரென்று திரும்பிப் பார்த்தார். உடனே, ஓடிச்சென்று, தன்னை நோக்கிவந்த அச்சிறுமியை தூக்கி முத்தமிட்டார். பிறகு தன் தாய் தந்தையருக்கு தான் வந்த வரலாற்றைத் தெரிவிக்கவேண்டாமெனக்கூறி மறைந்து விட்டார்.

பொழுது விடிந்து வழக்கம்போல் விநாயகரைத் தொழுது விட்டு ஏதோ எடுப்பதற்காக அலமாரியைத் திறந்தாள். இல்லக் கிழத்தி அவள் அங்கு கண்டதென்னே! உடனே அவள் மனத்தில் என்ன எண்ணங்கள் உலாவின! இவற்றை இங்கு விவரிக்கவும் வேண்டுமோ?

வஞ்சனை

BY

R. Lakshmanan V. Form B. S. H. S.

"நெஞ்சறி துன்பம் வஞ்சனை செய்யும்"

"வஞ்சனை செய்வாரோ டிணங்க வேண்டாம்"

வஞ்சனையென்பது தாம் செய்வதைப் பிறரறியாமல் ஏமாற்றுதல். பிறரை ஏமாற்றுவதும், பிறர் வேறு விதமாக எண்ணி ஏமாறும் வண்ணம் பேசுதலும், பிறர் பொருளைக் களவாட நெஞ்சால் நினைப்பதும் வஞ்சனை "நெஞ்சையொளித்தொரு வஞ்சகமில்லை" யென்றபடி தன் நெஞ்சு அறியாமல் வஞ்சித்தல் ஒருவருக்கும் இயலாது. ஒரு மனிதன் இயற்றும் செயல்களுக்குக் கடவுளே சாட்சி. ஆகவே ஒருவனுடைய வஞ்சனையை அவனும் (அதாவது அவனுடைய மனமும்) மனத்தையிருப்பிடமாகக்கொண்ட கடவுளும் அறியலாம். எவனும் வஞ்சித்துவிட்டு பிறரொருவருமறியவில்லை எனக் கருதுவது அவனது அறியாமையே என்பதை

"மறைமொழிப்பட்ட பழமொழி தெய்வம்
பறையறைந்தாங் கோடிப்பறக்கும்—கழிமுடைப்
புன்புலால் நாற்றம் புறம் பொதிந்து மூடினும்
சென்று தைக்கும் செயார் முகத்து"

"வஞ்சித்தொழுகுமதியிலிகாள் யாவரையும்
வஞ்சித்தோமென்று மகிழன்மின்—வஞ்சித்த
எங்கு முள்ளனொருவன் காணுங்கொலென்றஞ்சி
யங்கங்குலைவதறிவு" (குமர குருபரர்)

என்ற பாடலாலறியலாம்.

எவனும் இரகசியமாகச் செய்த காரியத்தைக் கடவுள் வெளிப்படுத்தி விடுவார். ஆகவே யாவரும் பிறரை வஞ்சிக்கக் கனவிலும் கருதக்கூடாது. செல்வம் வஞ்சனையற்றவரிடம் தாமே வந்து சேரும் என்பதை

"நீரும் நிழலு நீலம் பொதியநெற்கட்டும்
பேரும் புகழும் பெருவாழ்வு—ஊரும்
வருந்திருவும் வாழ்நாளும் வஞ்சமிலார்க்கென்றும்
தருஞ்சிவந்த தாமரையாடான்"

என்பதாலறிக.

உதாரணமாகத் தென் நாட்டில் சங்கமபுரமென்று ஒரு நகரம் இருந்தது. அதற்கரசன் சந்திரவர்மன். அவன் மிக உத்தமன் அவன் மனைவியின் பெயர் சாரமதி. அந்த அரசன் சத்ய கோஷன் என்றவனைத் தனது தலைமை மந்திரியாகக் கொண்டவன்

சத்ய கோஷன் பெயருக்கேற்றபடி உண்மையே பேசுபவன் மிகவும் நல்ல குணம் படைத்தவன்.

இது நிற்க, ஒரு வியாபாரி இரத்திரத்தீவையடைந்து, அங்கிருந்து விலையில்லா இரத்தினத்தை எடுத்து வந்தான். அவன் அதை விற்க நினைத்தான். அது விற்பனையாகும் வரை மந்திரியினுடைய நல்ல குணத்தைக் கேட்டு அவனிடம் அதைக் கொடுத்து வைத்திருந்தான். பிறகு அதைத் திரும்ப கேட்டபொழுது, ஏதோ காரணத்தால் வஞ்சனையினால் தூண்டப்பட்டவனான மந்திரி "நீ என்னிடம் வைரமே கொடுக்கவில்லை. நீ சொல்லுவது முழுதும் பொய்" என்று சாதித்து விட்டான். என்ன வஞ்சனையின் கொடுமை! வியாபாரி அரசனிடம் முறையிட்டான். அரசனும் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டும் உண்மையறியாது தவித்தான்.

சாருமதி தன் கணவரிடம் ஓர் தந்திரத்தைச் சொன்னாள். அதாவது சாருமதி தன்னுடைய க்ரீடத்தையும் மந்திரியினுடைய பெயர் பதித்த மோதிரத்தையும் பந்தயம் வைத்துச் சொக்கட்டான் ஆடி, எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு ஜெயித்து அவனது மோதிரத்தின் மூலம் வஞ்சனையையறிய வேண்டுமென்று நினைத்தாள். இவ்வாறு இருவரும் ஆடியதில் கடவுள் அருளால் இராணி ஜயித்தாள். உடனே மோதிரத்தை வாங்கி தன் தோழியிடம் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் "மந்திரியின் வீட்டுப் பொக்கிஷதாரிடம் போய் மந்திரி அரண்மனையிலிருக்கிறார் அவர் வியாபாரியின் வைரங்களடங்கிய பெட்டியைக் கேட்டனுப்பியிருக்கிறார். அதற்கறிகுறியாக அவர் தனது மோதிரத்தையுமனுப்பியிருக்கிறார்." என்று சொல்லி அப்பெட்டியை வாங்கி வா என்றாள். அதேபோல் அங்கு போன தோழி பெட்டியுடன் திரும்பினாள். உடனே வஞ்சனையுள்ள சத்ய கோஷன் மந்திரிப் பதவியினின்றும் விலக்கப்பட்டு வியாபாரி தன் வைரங்களை மீளவும் அடையப்பெற்றான்.

NOTES

Sports :

Our school has had the good fortune of winning the Volley Ball Shield in the Inter Schools Tournament for the second year as well. Success for another year yet will secure the shield permanently for our school. While our students should be congratulated for the high class game that they played in all decorum during the FINAL match, it is confidently hoped that the very same sportsman spirit will carry them through to success next year also.

Associations

The Tamil Association of the School, the Senavaraiyar Sangam has been holding meetings at regular intervals under the presidency of the Tamil Pandits of this school and also of other schools. In November last (25-11-36) an interesting debate was conducted under the presidency of Mr. Heramba Aiyar Avl., the Junior Tamil Pandit of the school. V. Jayaram and M. G. Vaidhyanathan, both belonging to VI Form B, led the discussion. The subject was :

நாட்டிற்கு நன்மை விளைவிப்பவர் யார்—போர் வீரரா அல்லது மதியூகிகளா ?

The meeting was well attended and students took active part in the discussion. The decision reached at the close of the gathering was in favour of 'மதியூகிகள்'

In December (7—12—36) an ordinary meeting, was arranged, when V. Ramaswami VI A, spoke on கல்வி நிலை and Vidwan Karnavatara Konar presided. The presidents' elucidation of the subject was as once masterly and interspersed with instructive references to modern conditions of education in our mother-land.

Botany Excursion.

The Botany students of the Sethupati High School, went on an excursion to the Palni hills under the able guidance of their Botany Assistant, Mr. V. S. Ananthapadmanabhan B. Sc., during the third week of December.

The party left for Palni on the night of 22nd December and reached the place on 23rd morning. They had their lodgings in the local High School at Palni. The students engaged themselves in the study of the various plants and showed a great deal of interest in their work. They were able to identify the specimens of plants they were taught in their class. Among the specimens collected are sappran (Bixa Orellena) and Sengodivel (Plumbago rosea).

After a stay of two days they left for Dindigul to visit the Umayan Kottai which is of archaeological and historical importance. This fort was found to contain very interesting specimen which are important by themselves for their morphological characters. Species of Asparagus. (cladodes and Root tubers.)

On the whole the excursion was pleasant and also educational. We have to thank the authorities of the Palni High School, for their kindness in placing their premises at our disposal throughout our stay there.

ஃ ஃ ஃ ஃ

The following students of the Setupati High School top the list in the Fine Arts Competition held for the second quarter of the current year.

K. Ibramsa	VI B.	I
V. Bakthavatsalam	Do	II
C. Narayanan	V C	I
N. Durairaj	V A	II
P. Sankarasubramanian	V B	II

A. Ramaswamy	IV C	I
S. Subramanian	Do	II
S. Lakshmi	IV D	I
R. Sita	Do.	II
D. Krishnamurti P. M. Venkatakrishnan	III A III B	I
P. K. Krishnamurti G. S. Venkataramanan R. Ramachandran	III A III B Do.	II
T. S. Krishnamurti W. C. Padmanabhan	II A II B	I
V. Sundararaman	II C	II
S. Rajagopal V. Manickam	I C Do.	I
S. Shunmuganathan S. Narasimhan T. E. Kuppu Rao	I C I A I B	II

PLAY TIME

BY

Bharath Ram

> Ah! What avail the largest gifts of heaven,
> When drooping health and spirits go amiss?
> How tasteless then whatever can be given!
> Health is the vital principle of bliss,
> And exercise of Health...... —THOMAS

Exercise is necessary for the healthy development of our body. According to the saying, "Prevention is better than cure", we should rather avoid diseases than pay doctors for medicine. The best way to escape disease is to take physical exercise daily and regularly. Dryden says:

> Better to hunt in fields for health unbought,
> Than fee the doctor for a nauseous draught.

The reason why men are generally weak in body is that they do not take sufficient physical exercise. Students studying at School or College generally keep indifferent health. The

reason of this is not far to seek. It is their negligence in taking sufficient exercise. This exercise they ought to take to counteract the brainwork they have to do all day long.

Health is the first good of man. Addison says : " As I am a compound of soul and body, I consider myself as obliged to a double scheme of duties ; and I think I have not fulfilled the business of the day, when I do not employ the one in labour and exercise, as well as the other in study and contemplation."

Men of different constitutions should take one of the many kinds of exercise that suits each best. Of these the three that are most used are (i) walking, (ii) games and (iii) gymnastics. Men of weak constitution should not engage in the latter, as these not only do them no good, but are even injurious.

Herbert Spencer remarks : "For girls as well as boys, the sportive activities to which the instincts impel are essential to bodily welfare. Whoever forbids the divinely appointed means to physical development."

" Health, without which life is not worth living." observes Cobbet, " you will hardly fail to secure by early rising, exercise sobriety and abstemiousness of mind." A walk in the country is preferable to one in the town, for interesting things are to be found in the country, Nature there plays an important part and the health of an individiual depends very largely upon the amount of fresh air he breaths daily. " Oxygen is good in the physical plane" If we live in the open we ensure long life and keep the best of health. In the Puranas, Bhishma and Hanuman are both described as having been very strong, and they are said to have been " Sons of Air " Therefore, to live long and to be strong, we should take a walk daily in the open air.

In walking, as in everything else, it is imperative to avoid extremes. The muscles must not be overtaxed at the start. The way to walk is to throw back your shoulders in military fashion—the chest out and expanding, the head erect, no mouth breathing. Pretty nearly every muscle is thus in play. You

should have your mind diverted by the ever changing scenery; there is no way equalling this, by which the cobwebs may be got out of the brain".

Cricket is now one of the most important sports, only because it combines social enjoyment with physical exercise. Swimming, riding and other such sports are also useful forms of exercise. Sunlight is necessary and is conducive to health though excess of light may prove prejudicial to the eyes.

Also we should be clean in body if we would be healthy. "Cleanliness is next to Godliness." Health is the reward of cleanliness. Cleanliness promotes both health of body and peace of mind," says Addison. It is essential for the preservation of health, because it assists digestion, keeps the pores of the skin open, and prevents many contageous diseases.

There are many advantages to be derived from physical exercise· By taking exercise, our stomach becomes active and digestion is improved. Not only that, but also our bones and nerves and muscles become strong, and such vital parts as the heart, the liver, the brain, and the lungs are kept in good order. By it we escape disease and our life is lengthened. It makes us happy and gay. It begets strength and character. "Without health, no happiness", and no health without sufficient physical exercise. It gives beauty, and is useful for adding to our mental and moral strength.

Care should be taken not to take too violent exercise. If a limb or organ be weak, gentle exercise only should be taken, so that no injury may be caused.

The pith and marrow of all the above remarks is that exercise must be taken in order to live a long life and to be happy. Take exercise then, and you will be well, in future well off.

"Work while you work.
Play while you play
That is the way
To be happy and gay."

தருமம் என்பது யாது.

BY

T. N. Eswaram. VI Form A. A. R. H. S.

உலகில் பிறக்கும் எவ்வொருவனும் தன்னுயிரைப்போல் பிறவுயிர்களையும் கருதி அவைகட்கு ஏற்படும் துன்பங்களைத் தனக்கு ஏற்பட்டவைகளாகத் பாவித்துத் தன்னாலியன்றளவு உதவி புரிவது அவசியமாம். இது தான் தருமம் எனப்படும். எவ்வளவு செல்வத்தை ஒருவன் பெற்றிருந்தபோதிலும் அவன் பிறருடைய உதவியில்லாவிடத்து உலகத்தில் வாழ்வது அருமை. யாவரும் ஒருவருக்கொருவர் தன்னாலியன்ற வரை உதவி செய்துக்கொண்டு வந்தால் தான் ஜன சமூகவாழ்க்கை நடைபெறும்.

இயற்கையில் மனிதன் முற்றும் சுய நலத்தையே கருதுபவனென்றும், பரோபகாரசிந்தை அவனிடத்துச் செயற்கையாலுண்டாகிறதென்றும், அவ்வாறு செயற்கையாலுண்டாகும் சிந்தையும் ஒருவித சுயப்பிரயோசனத்தை முன்னிட்டு உண்டாகின்றதென்றும் தத்துவ சாஸ்திரிகள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். ஒருவன் ஒரு ஏரிக்கரை வழியாய் போய்க்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு குழந்தை கரைக்கு அருகில் தண்ணீர் தத்தளித்துக் கொண்டிருப்பதைக்கண்டு அதிவிரைவாக ஓடித் தன்னாலியன்ற உதவி புரிந்து அக்குழந்தையைக் காப்பாற்றினன். அவனை அந்தக் காரியம் காரியம் செய்யும்படி தூண்டியது எது? இயற்கையிலேயே அவனிடத்து பரோபகாரசிந்தை அமைந்திராவிட்டால், அவன் ஏன் அந்தக் காரியத்தை செய்யவேண்டும்? தத்துவ சாஸ்திரிகள் கூறுவது யாதெனில், தன்னாலியன்ற ஓர் உபகாரத்தை அக்குழந்தைக்குச் செய்து அதனைத் தப்புவித்தினல் அவனுடைய மனதில் ஒரு வித திருப்தியும், மகிழ்ச்சியும் உண்டாகின்றன. அவ்வாறு செய்யாவிடில் ஒரு அதிருப்தியும், துக்கமும் அவன் மனத்தில் உண்டாகின்றன. கர்ணன், மாபலி, சிபி, குமணன் முதலியவர்கள் வரையாது வழங்கியவள்ளல் என்னும் பெயர் பெற்றவர்கள்.

தருமசிந்தையின் பயனாகிய ஈகையைக் குறித்துச் சிறப்பித்துக் கூறிய பெரியோர்களே ஏற்பதைத் குறித்தும் இழிவாகக் கூறியிருக்கின்றார்கள். சிறுவர்கள் இளம் பிராயத்தில் கற்கும் நூலாகிய

ஆத்திச்சூடியில் ஔவைப் பிராட்டியார், "ஏற்பதிகழ்ச்சி," "ஐயமிட்டுண்" என்னும் வாக்கியங்களை அடுத்தடுத்து அமைந்திருக்கின்றனர். இவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுவதாகச் சிலர் மயங்குகின்றார்கள்.

தன்னை வந்தடைந்தவனுக்கு அவன் கேட்பதைக் கொடுக்க இயலாதவிடத்து அவ்விறத்தலும் அவனுக்கு இனிதாகும் என்று ஆன்றோர் கூறியுள்ளார்கள். இறத்தற்கு அஞ்சுதலே மண்புடைமையென்று பல நூல்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. யாசித்தல் அவமானமென்றும் ஐயமிடுதல் ஒவ்வொருவனுடைய கடமையென்றும் ஒரே நூலிற் சொல்லின், நாம் எதைக் காப்பாற்றுவது என்னும் வினா நிகழும்; வறியவர்களுக்கு நோயாளிகளும் ஆதரவற்றவர்களுமானவர்கள் இருக்கின்றவிடத்தைத் தேடிப்போய் நாம் உபகாரஞ்செய்ய வேண்டுமென்பதே மேலோர் கருத்து. இதனைச் சிலப்பதிகாரச் சுவாமிகள் கீழ்வருஞ் செய்யுளில் விவரித்துள்ளார்.

"என்று முகமன் இயம்பாதவர் கண்ணும்
சென்று பொருள் கொடுப்பர் தீதற்றோர்—துன்றுசுவை
பூவிற் பொலிகுழலாய் பூங்கை புகழ்வோர்
நாவிற்குதவு நயந்து."

தற்காலத்தில் நம் நாட்டில் வேலை செய்ய சக்தியுள்ளவர்கள் அதிகாரப் பிட்சை வாங்கி வயறு வளர்க்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பயந்து பிட்சை கொடுத்துச் சோம்பலை வளர்க்கும் நம்மனோர் நம்முடைய தேசத்தில் எவ்விடங்களிலும் கைத் தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்துவது என்னும் அரிய பெரிய தருமத்தை ஆங்கிலேயரைப்போல் காலதாமதமின்றிச் செய்யின் நம் நாடு மேம்பாட்டையும் வறியர் பிழைக்க. வழி காண்பிப்பதை விட வேறே தருமமுண்டோ? வறியவர்கட்கு ஏராளமாய்ப் பொருள் முதலியவற்றை வழங்கி அவர்களைச் சோம்பேறிகளாக்குவதை விட அவர்கள் அவர்கள் பிழைப்பதற்கு வழி தேடிவைப்பதே பெரிய தருமமாகும்.

BOOK REVIEWS

" (Education through Museum : by J. C. Basak, published by the author; 363, Upper Chitpore Road, P. O. Beadon Street, Calcutta. XIV—68 6as)

"Education through Museum" is the title of a 'little big book' by Mr. J. C. Basak of Calcutta. The book itself occupies a unique place among the books published so far; for, it is strangely enough, a fortyeight page summary of a sixty-five page book. To one who has not gone through the bigger book, it would certainly appear strange that the author should have spent so much time and money upon summarising a book which itself, if the number of pages mean anything, is almost a booklet. The author, however, has indicated clearly his object. In his own words " My object of publishing the reviews of a book of 65 pages in 48 pages of another book of bigger size might obviously be misinterpreted or misjudged by the readers, and hence a word in making the object clear should perhaps not be out of place. The 'Reviews' were not published to show the importance of the book, as is customary with authors or publishers who are impelled by mercenary motives, but rather to show the importance of the subject treated in the original book. Considering that I freely distributed 98 per cent of the book, my object in publishing the 'Reviews' can never be attributed to any desire on my part to push on the sale of the book and its Reviews. My object in publishing book after book on the same subject is to repeatedly draw attention, by appealing to the stock of reasoning of those who are inclined towards educational reforms, as also to the great importance of educational reforms, as also to the great importance of Educational Museums.

It is really strange that educational authorities in India should have not yet come to realise the importance of museums in the educational reconstruction of our country. As it is, the museums that we have, have little to do with education proper. Generally speaking masses do not take any educational interest in the museums that we have. The museum autho-

rities, on the other hand, are satisfied by merely showing to the Government that large number of persons visited their museums. In short, Mr. Basak is right when he says that the majority of our museums satisfy only the needs of curio-hunters. They are certainly dumb in all other respects. India is so backward in the race of advanced nations that even most of the educated persons entertain the notion that unless a museum collects articles of curiosities, it is no museum at all. The author fortifies his conclusions by drawing pointed attention to the educational progress of Russia, where the educational museums have played a very important part in the educational emancipation of the land. We cannot better conclude the review than quoting the words of the author:-

"In conclusion let me make an earnest and ardent appeal to all Government officials who are in charge of the Departments of Education, Industries and Agriculture, to the Rulers of Indian States, to the authorities of universities, Colleges and Schools and all those who have a strong desire to educate the people of India in the right direction, to calmly think over the above proposals and take active measures for carrying out the scheme. May, by the Grace of God, sympathy for the ignorant masses be generated in the mind of the educated people. Let the young men be well-trained for industrial pursuits. This is one of the means to educate the people and to improve the industry of India."

It is needless for us to add that the book of Mr. Basak has a claim to be in the hands of every student in India.

x x x x

(Educational Reformation in India: by "Experience" published by J. C. Basak; 363, Upper Chitpore Road, P. O. Beadon Street, Calcutta. VIII—271. Re I)

"Educational Reformation in India" is another book by Mr. Basak which has been kindly sent to us for review. We have already made a reference to it under 'On the Temple Tower'. A detailed review of this will appear in the next issue.

HOW THE MOVEMENT GOES

This month we shall take a ramble through several provinces in North India and compare the work done there with the work in the South, particularly in the field of National Education. This is facilitated by the fact that one of the workers amongst us had been on a tour in the North and visited some of the prominent Institutions working there in that field.

ߎ ߎ ߎ ߎ

In the South we cannot boast of any well-organised institution working in the field of National Education which can be said to have a distinctive individuality of its own, making certain unique contributions on its account for any considerable length of time. The Pachayappa's College at Madras, which is a National Institution, is scarcely distinguishable from any Government or Missionary College. The Annamalai University which owes its origin chiefly to the philanthropy, enthusiasm and inspiration of a prominent citizen of this province cannot be said to have fully realised its original aim of fostering the South Indian Culture apart from the Music Academy, and the Institution for Oriental Learning which are there existing. It is not dissimilar to the Madras or Andhra University. In North India our visitor saw four outstanding movements, well-organised, having substantial support from sections of the public, sympathising with their aims and objects, and showing great stability. They are the Hindu University of Benares, Educational Institutions founded for the support of Sanatana Dharma, the Colleges, professional and technical Schools, Orphanages and Gurukulas, started and maintained by the Arya Samaj, and the grand movement comprising an educational institute for boys, a college for women, a textile factory, a technical college, dairy and farms etc., carried on by Radasaomi Sat Sang under the leadership of the founder Shri Sahibji Maharaj, head of that religious community. In a

previous issue of the Magazine,* we gave an account of the extent of the educational activities of the Arya Samaj on the occasion of the Jubilee celebrations of the Dayanand Anglo Vedic College, Lahore. We shall not traverse over the same ground except mentioning here about a visit made to the Headquarters of the Arya Samaj in New Delhi, the Imperial Capital, where education is imparted to the young on national lines and ladies belonging to the Samaj gather at certain stated hours in the day to perform 'Havan' and to chant songs and stotras, and another visit paid to Dayanand College at Cawnpore, presided over by a distinguished educationist, Mr. Diwan Chand who was for some time Vice-Chancellor of the University of Agra. The College is housed in a building constructed at a cost of about 4 lakhs of rupees raised by public subscriptions and has extensive hostel accommodation in buildings specially built for the purpose. The College is indebted for its vigourous existence mainly to the dedicated spirit and self-sacrifice of Principal Diwan Chand. It sends its students for the examinations in Law, B. A., and M. A., B. Com. and B. Sc. of Agra University. Among its various associations in the College we note with interest a Commerce Union, an Athletic Association with a section for boating and scouting along with other usual Students' Societies, Arya Kumar Sabha, evidently intended for inspiring the Arya youth with high ideals of life and conduct and the Hanuman Akhada, which as its name indicates, is specially devised to give physical culture, especially on indigenous lines, where the students after taking their daily exercises, are given 'chana' whose distribution, as the report says, has been compulsorily introduced by the U. P. Government in Schools and Colleges.

ஃ ஃ ஃ ஃ

We shall next turn our attention to Benares Hindu University under the inspiring leadership of its Vice-Chancellor, Madan Mohan Malavya. It is the first Residential and teaching

---

* **Vide Nov. 1936.**

University to be established in India. One of the declared objects of the University is "to promote the building up of character in youth by making religion and Ethics an integral part of Education". It was founded only in 1916. The University has established colleges of Arts, Sciences, Law, Ayur Veda, Engineering, a Teachers' Training College of Theology, a College of Oriental Learning, a College for Women, Departments of Ancient Indian History and Culture, of mining and metallurgy, Industrial and Pharmaceutical Chemistry, Soaps and ceramics, and an Institute for Agricultural Research besides arranging Sunday Gita Classes and Lectures in Religion The University has already created 150 lakhs of rupees and has an annual income of 12 lakhs of rupees. The Vice-Chancellor is appealing for the raising of a fund of 350 lakhs of rupees more and a carefully thought out five years' plan is being prepared to bring the collections to full 5 crores before the University celebrates its Silver Jubilee in 1941.

There is a Sanatana Dharma College at Cawnpore whose Principal is Mr. H. K. Battacharya, M. A. The College building has been raised at a cost of about 4,00,000 and has an extensive hostel built specially for the purpose. It stands for the support of the ideals of Sanatana Dharma as Dayanand College stands for the support of the ideals of Arya Samaj.

Dayalbagh is at a distance of a mile from Agra. A little more than 20 years ago, the site of Dayalbagh was a waste and a wilderness. Radasaomi Sat Sang was founded by Huzur Saomjai Maharaj who was born on 24th August 1818 and founded the Sat Sang in 1861. His sixth successor, according to one line of succession, is the present founder of Dayalbagh, Shri Sahibji Maharaj. Dayalbagh was founded in 1915 and the colony now extends over 3000 acres with a population of 3100 of whom 796 are students. They are a religious community

giving prominence to Bhakti or devotion to God and loyalty to their head who is regarded by them as a divine representative. They believe in some of the essential teachings of Hinduism—Evolution, Law of Karma and Re-incarnation. They are vegetarians and teetotallers ; and no smoking is permitted in Dayalbagh amongst its members. They have their religious meetings in the mornings and evenings, which every member present in the colony must attend, where they read passage from the writings of their heads, chant stotras or prayers and their leader discourses now and then.

The Assembly Hall is capable of accommodating more than 10,000 at a time divided into two halves for men and women by a partition in the middle at the head of which is seated their religious leader in a high chair able to address both sides with the help of loud speakers. The Colony has its own electric supply, water works, its own flour and oil mills, farms and factories, its own hospitals and stores, a General and Assurance Bank and a Press. Its extensive buildings are quite modern in their style, structure and equipment. No resident is allowed to own immovable properties in the colony. There is an educational institute teaching upto the Intermediate standard, "Prema Vidyalaya" which is the name for the Women's College and a textile factory, manufacturing cotton and woollen goods which find a ready market amongst the hundred thousand members of the Sat Sang scattered over the whole of India, its depots in different places helping in their distribution; it has a technical college where science and handicrafts are taught and workshop and factories where practical training is given in mechanical, electrical and automobile engineering and in other industries. All boys and girls of school going age in the colony are compulsorily required to attend school. All factories are worked electrically. All maternity cases should go to maternity hospitals. An orphanage is maintained. The United Province Government helps and encourages the arts and technical section of the educational side of the colony and has reserved places for the students in electrical engineering sent by Government. The

technical side of the colony has conducted successful exhibitions of its products under distinguished auspices in Lahore in 1931, in Patna in 1932, in Ajmere and Ambala in 1933, and in Allahabad and Delhi in 1935. It has a leather factory manufacturing high class shoes, slippers, boots, leather bags, dressing cases and all kinds of leather products which are exported even to remote Africa.

The colony engages employees to the number of 1724. It exported products to the value of Rs. 7,70,254/—in 1934—1935. It has raised and spent to the extent of half a crore on this colony up to now. Its budget estimate of income for 1935—1936 is Rs. 4,51,156/— and expenditure 4,46,690. It has a dairy, admirable in its construction, maintained with scrupulous cleanliness, possessing 184 heads of select cattle with a farm covering an area of 420 acres where special cow and bulls have been imported from America, some of them costing Rs. 3000/-- per head; the dairy at present sells about 1800 lbs of milk and 300 lbs of butter and ghee a day. The whole scheme of dairy and agricultural farms has been realised by a subscription of Rs. 1,50,000/— which the members of the Sat Sang have raised among themselves. There is a common mess catering to the huge concourse of Sat Sang members, sometimes raising to a total of Rs. 5000/— and above during periodical festivals held in the colony. Even in ordinary days, every new arrival is entitled to free food for three days. The colony owns a forest village in Central Provinces which supplies fire wood and timber to the colony. Along with distinguised visitors from different parts of India who have spoken highly of the work done here, its uniqueness has been appreciated by visitors from other lands. Its guest house is quite modern in its amenities The whole colony is a successful attempt in harmonising its spiritual object and ideals with practical effort in carrying on education and industry. Its success testifies to the union and solidarity among the members of this religious organisation, their loyalty and sense of discipline under the leadership of their chief who is the inspirer of all these under-takings, the power of organisa-

tion on and the high skill shown in the manufacture of finished products and the unique harmony maintained between its religious ideals and in the achievement of a high standard of modern technique in its manufactures which includes amongst others, high class laboratory balances and weights, platform weighing machines, science apparatus, biology models, charts and life histories, surgical instruments and dissecting sets, A.C. motors, A. C. and D C. ceiling and table fans, electric stoves, sauce pans and frying pans, irons and heaters, electric clocks, gold and silver chains and ornaments, pad and tower bolts, cutlery articles such as pen-knives, garden knives, paper cutters and kitchen knives, beautiful fountain pens, nibs, buttons and and excellent writing inks, table and portable gramaphones, woollen cloths, silk and linens, socks, hoses and undervests, foot-wear and other leather goods of numerous patterns, flour mills, accessories for motor cars and cycles and toys. Most important of all, the colony has organised a 'League of Service' consisting of devoted members, men and women, who are willing to offer their services unconditionally for life-time or for a certain number of years. There are many such workers engaged in doing honorary work, men of education, professional skill or official experience who contribute to make the several Departments of the colony useful, skilful and efficient.

Owing to want of space, we shall continue the subject in our next issue.